XXII. évfolyam 30. szám Ára: 1 forint 1966. július 28

Vasvári Anna rajza

FIATALOK GONDJAI

– A párválasztáson túl vagyok. Most jöhet a pályaválasztás.

Diplomáciai tevékenység

Szür-Szabó József rajza

– Ide mit is üzent Johnson?

Ajánlatunk a Balaton déli partjára

Le a kalappal!

Kaptam ajándékba egy kalapot. Franciaországban született, jómódú szülőktől, szemre gyönyörű, de mint olvasmány sem volt megvetendő. A kalapban levő szövegekből kiderült, hogy gyűrhetetlen, vízálló, fagyálló, rugalmas, okos, kedves, szolgálatkész, megértő, egyszóval többet tud, mint három másik kalap.

Tárgyakat is lehet szeretni, vagy gyűlölni. Van egy ruhám, jó szövetből, kitűnő szabó készítette, kis zsebekkel, tetszetős gombokkal, mégis meg tudnám fojtani egy kanál vízben. Nem tudom, miért, de nem is fontos, mert érzést nem kell magyarázni. Miért szeretik anynyian Ruttkay Évát, vagy a Kálmán Györgyöt, olyanok is, akik nem ismerik?

Ne kerteljünk! Ezt a kalapot szerettem, pedig volt egy kis hibája. Ahogy olvasgatom, felhajtom a kis bőrbélését, és megrendülten látom benne, tintaceruzával, hatalmas betűkkel, ezeket a szavakat:

„Paul pénzzé nem tehető ajándéka K. P. úrnak."

Persze hozzáírhattam volna, hogy „hacsak közbe nem jön valaki" – de ez már kalaphamisítás lett volna, különben is szerettem őt, tehát elhatároztam, hogy nem adom el semmi pénzért.

Ámde.

Kedvenc eszpresszóban találkoztam a végzettel. A végzet ez esetben a rendező barátom volt, aki ránézett el nem adható kalapomra, levette fejemről, és csak ennyit mondott:

– Kettőszáz – és már nyújtott is felém két feltűnően csinos százforintost, mindkettőről Kossuth Lajos kacsintott rám biztatóan.

– A kalap nem eladó! – mondtam határozottan, de barátom, ismerve Kossuth Lajos iránti érzelmeimet, nem adta vissza a kalapot, és a pénzt hanyagul szivarzsebébe gyűrte. A csücskök látszottak. Kossuth Lajosból csak a Ko..., de én a többit már tudtam. Meglepően erős voltam. Barátom így szólt:

– Megyek Lengyelországba. Varsó, Lodz, Zakopane. Meghívott vendég vagyok, szeretnék ezzel a kalappal felvágni. Add el!

– A kalap nem eladó – mondtam határozottan.

– Jó. Akkor kibérelem. Kapsz tíz forintot egy napra, tizenegy nap múlva itthon vagyok, az száztíz forint, és a kalap a tied marad örökre.

Elgyengültem, és elvettem a pénzt, barátom fején maradt ez el nem adható kalap.

Tizenegy nap múlva kinn voltam a reptéren. Azt hitte, őt vártam, pedig csak első akartam lenni, aki üdvözli kalapomat hazai földön. Egymáséi lettünk. Heppiend.

Királyhegyi Pál

Javaslat

A minap beestem a Leértékelt Áruk Boltjába, mert a kirakatában láttam egy nagyon gusztusos bögrét, amelynek belül volt a füle és emiatt leértékelték. Ezt a bögrét igen olcsón megvásároltam, ezenfelül pedig vettem ugyanitt egy játékmackót, mindössze annyi hibával, hogy a fejét fordítva varrták rá a nyakára, de ettől sokkal olcsóbban volt kapható. Az üzletből kimenet, szinte az utolsó pillanatban, vettem még egy csinos golyóstoll-készletet is, melynek minden egyes darabja tökéletes golyóstoll-formájú volt, csak írás közben nem hagyott nyomot a papiroson, mert nem gyött ki belőle a festék-anyag.

Mindazonáltal nagyon meg voltam elégedve a vásárlásaimmal, mert tudtam, hogy nem csaptak be, mivelhogy kölcsönös megegyezés alapján hibás árucikkeket szereztem be magamnak a boltból. Egész úton hazafelé azon gondolkoztam, hogy a bizalom érdekében kiterjeszthető volna a Leértékelt Dolgok Főhivatalának felállítása, az élet legkülönbözőbb területén.

Felállíthatnánk például a *Leértékelt Újságos Standot.* Azok a napi és hetilapok, melyekben semmi olvasnivaló nincsen, megjelenésük napján leértékelt áron mindjárt ide kerülnének.

Egy olcsó helyárakkal üzemelő mozit kijelölhetnének a *Leértékelt Filmek Színházának.* Ehhez nem is kell magyarázat.

Leértékelhetnének néhány hivatalt is. Ezekben a hivatalokban, melyekben nem lehet semmit sem elintézni, a kérelmek felbélyegzése fillérekbe kerülne csupán, leértékelt okmánybélyegekkel.

Az éttermek, napi kalkulációik során, a mócsingos húsból leértékelt bécsiszeletet írnának ki az étlapra, melyen külön szerepelnének a napi *Leértékelt Ételek* ajánlatai.

A javító vállalatoktól *Leértékelt Szerelőket* lehetne kívánságra rendelni, mely esetben a szerelőt rendelt ügyfél számolna azzal, hogy a javításra került vízcsap ismét gyorsan meghibásodik.

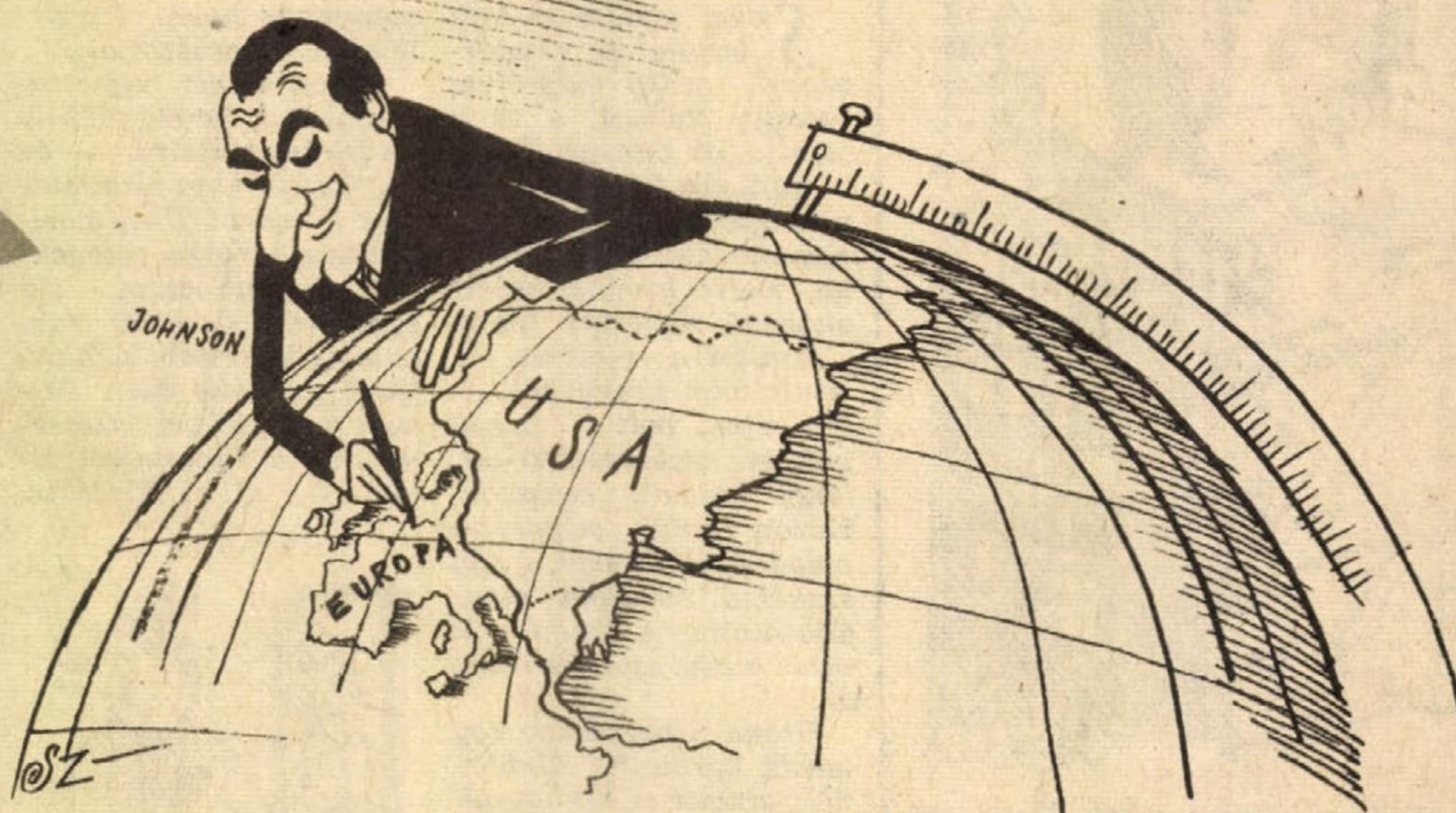
Forgalomba kerülhetne leértékelt cigarettás-csomag, leértékelt Ibusz-utazás és leértékelt házmester.

Később lépéseket lehetne tenni a leértékelt dolgok, még később a minőségileg pontosan a célnak megfelelő dolgok megvalósítására is, ez azonban nem olyan egyszerű.

Somogyi Pál

Szür-Szabó József rajza

MINI-NOVELLÁK

SZICÍLIAI DRÁMA

Már az iskolában szerelmeseknek csúfolták őket, mert mindig együtt jártak. Tizenhat éves korában Pietro elment Palermóba munkát keresni, és amikor búcsút vett a szépséges Mariától, megesküdött, hogy három év múlva elveszi feleségül, és ez idő alatt más nőre rá sem néz. Maria is megesküdött Pietrónak, hogy várni fog rá, és hűséges lesz hozzá.

A három év harminc esztendőnek tűnt, és a fiatalok úgy érezték, hogy sohasem múlik el. De aztán mégis-

csak elmúlt, és Pietro megférfiasodva, némi készpénzzel visszatért a szülőfalujába. Néhány héttel később megtartották az esküvőt. Nem volt nagy esküvő, csak kétszázhúszan ültek az udvarra kitett asztalok mellett. Étel, ital volt bőven, a plébános hosszú és megható pohárköszöntőt mondott, a borbély pajzán rigmusokat énekelt, és a helyi maffia tánczenekara húzta a talpalávalót. Éjfél után a fiatalok elszöktek, otthagyták a vendégeket. Egyedül akarták maradni. Egyedül. A sötétben levetkőztek, és bebújtak a nagy családi ágyba...

— Ó, Pietro! — mondta suttogva a lány.

— Ó, Maria! — mondta szenvedélyesen a fiú.

A hold besütött az ablakon, és behallatszott a vendégek kurjongatása.

Nem sokkal később szótlanul feküdtek egymás mellett. Pietro a plafont nézte, és szomorúan arra gondolt: „Maria nem volt hű hozzám!" Felkelt az ágyból, kiment a kamrába, és előszedte a lefűrészelt agyú puskáját, a luparát.

Maria is a plafont nézte, és szomorúan arra gondolt: „Vajon hogyan lett ilyen tapasztalt ez a Pietro?" Majd felkelt az ágyból, a naftalin szagú szekrényhez lépett, előszedte a stafírungba kapott puskáját, és várt...

Amikor Pietro belépett a szobába, egyszerre dördült el a két lövés. Mindketten holtan terültek el a földön. Odakünn még vígan mulatozott a vendégkoszorú.

TÍZEZERBEN

A tudós, aki egy távoli bolygóról érkezett a Földre, épp arról álmodott, hogy beválasztják az akadémiába, amikor berohant a sátrába az asszisztense:

— Professzor úr, keljen fel!

— Mi... mi az? Mi történt? — riadt fel a professzor.

— Valami mozog a fűben...

— Biztosan valami állat... Lőjétek le!... Vagy inkább ne... Fogjátok el elevenen!...

A fű négy méter magas volt, és a fák vízszintesen nőttek a földön: úgy tekerőztek a dárda vastagságú fűszálak között, mint a kígyók. Volt olyan fa is, amelyik folyóíráshoz hasonlított, mintha a természet le akart volna jegyezni valamit. A közeli tocsogók felett furcsa madarak köröztek: a húsuk teljesen átlátszó volt és csontnélküli. Néhány nappal ezelőtt lelőttek egy ilyen madarat, és megállapították: műanyagból készült, felfújható és mosható. Ha megnyomták, csiripelő hangot hallatott.

Az asszisztensek egy vinnyogó szörnyet cipeltek a tudós elé. A szörny emberhez hasonlított, volt feje, keze, lába, de parányi. A feje akkora volt, mint egy dió, a lábak, kezek vékony kis pálcikák. Az egész test egy nagy gyomor volt, egy hatalmas gyomor. Végtagjait nem használta, inkább gurult, mint a labda: az asszisztensek alig tudták elfogni.

A gyomor beszélni is tudott, és aránylag intelligens válaszokat adott a tudós kérdéseire, aki több ízben megvizsgálta, majd arra a következtetésre jutott, hogy a történelem folyamán a gerincesekből gyomrosok lettek a Földön.

Hazatérése után felfedezéséért beválasztották az Akadémiába. Székfoglaló

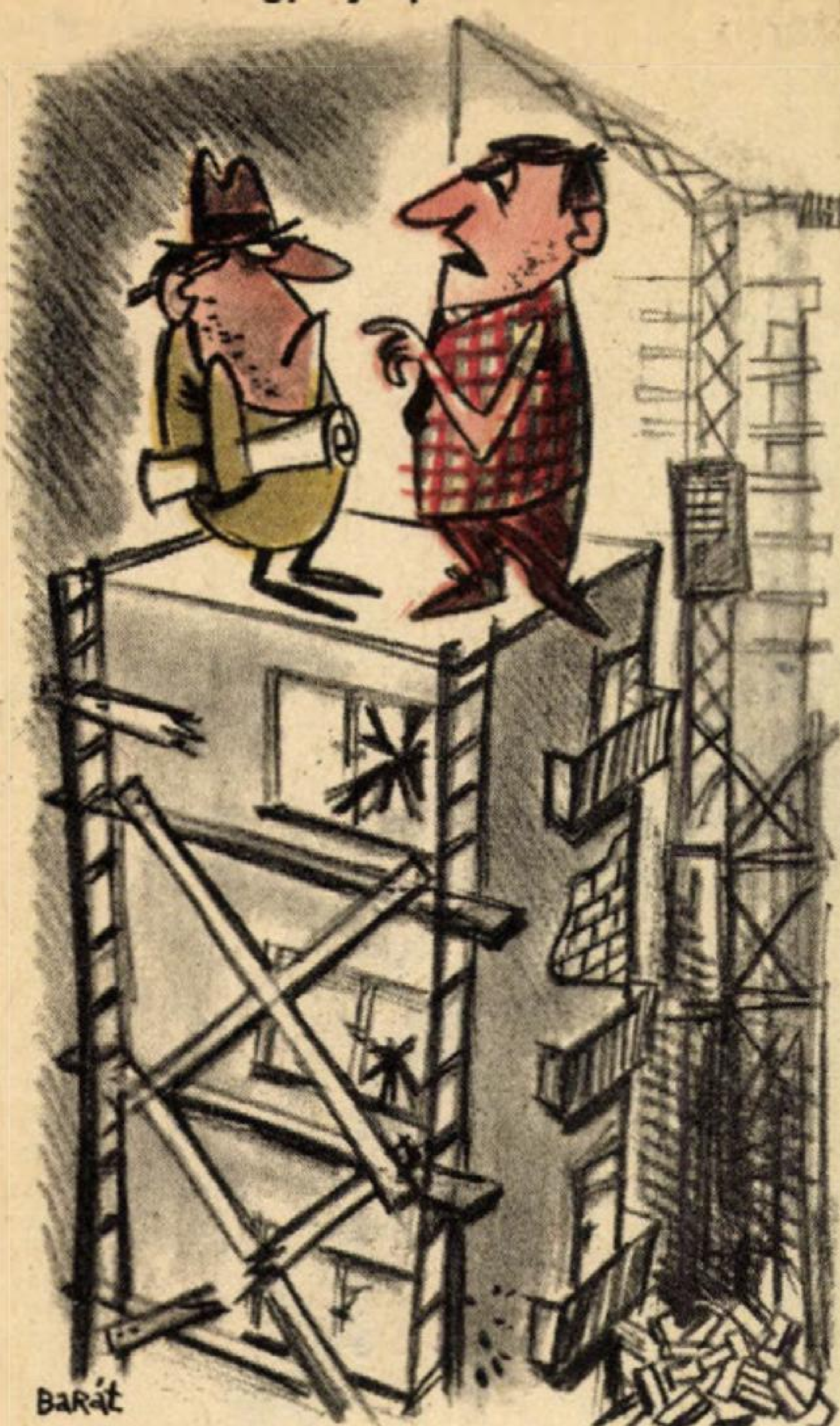
beszédében a következőket mondotta:

— Olyan dolgok történtek az elmúlt néhány ezer évben, amelyhez nem gerinc kellett, hanem gyomor. Éppen ezért az emberi szervezet lényeges változásokon ment keresztül...

Miközben beszélt, az asztalra kitett emberkülsejű gyomor ide-oda gurult unalmában, és valami régi-régi dalt dudorászott szüntelenül...

Mikes György

Egy új építkezésen

– Majdnem készen vagyunk. Mi az, ami még hiányzik?
– A felelősségrevonás . . .

Önérzetes fagylalt

– Pfuj, utálom, ha hízelegnek!

Tiszta a LELKIISMERETE

Soha, soha nem volt bajom a rendőrséggel, pedig megértem néhány tavaszt, s most tessék, itt van az idézés — nyilván hívnak a kapitányságra. El se merem olvasni, mi van benne, miért hívnak, miért akarnak vallatóra fogni.

Amiatt a tejmérés izé miatt nem hívhatnak — oly régen volt — kezdő voltam, vizeztem itt-ott, hogy jobban csússzon. Házon belül szigorúan megdorgáltak érte, s egy szakértő barátom megállapította, a tehén sok vizet iszik, attól is lehet az.

Utána áthelyeztek egy másik kerületbe ellenőrnek, amiatt se hívhatnak — ez is jó régen volt — itt csak azt néztem el, hogy vizezik a tejet. S a jövedelmen, nehogy a boltvezetőt elzüllessze a külön járadék, következetesen osztoztunk, egész addig, míg egy népi ellenőrnek össze nem ment a teje. A szerszámok aztán kimutatták, hogy ez a tej kiválóan megfelel kézmosás céljaira, s így igazán nem is értettem, miért volt ez a nagy felhajtás.

Szerencsére a fegyelmin kitűnt, hogy nevem azonos egy magas közjogi méltóság nevével, s nem is tagadva, hogy valami közöm van hozzá, — egyszer mellettem nyiratott hajat a fodrásznál — nem akarván a családját szégyenbe hozni, kegyelemben elbocsátottak.

Innen emelt fejjel távoztam a képügynöklés kulturális tájaira, — de ezért csak nem hívathatnak — hiszen főleg az elmaradt paraszti rétegekkel foglalkoztam, sőt szobafestő ecsettel magam is festettem néhány kissé drabális őzet. Sajnos egy művészettörténészből agronómussá átképzett alak kiszúrta,

hogy e Picassó képeket saját magam alkotom, mire jelentéstételre berendeltek a központba.

Elkerülendő az angina pectorist, azonnal kiléptem s a szomszédom segítségével, akivel együtt gyűjtöttük a használt cserebogarakat, bekerültem a Vendéglátóba, boltvezetőnek.

Ezért aztán igazán nem hívathattak, s amellett ez sem tegnap volt — itt merőben humanista felfogás szerint építettem a nép országát, s abban meg a nép fiának a villáját. S kezdetét vette a részegség elleni áldozatos harcom, aminek keretében csökkentettem a fejadagokat, s elrendeltem, hogy ittas embernek nem szabad a százasból visszaadni.

Jutalmam — a kezdeményezők jutalma — erkölcsi pofonok, mire megkérdeztem a kereskedelmi osztály vezetőjét, aki elvállalta kisfiam bérmakeresztapaságát, neveljem-e tovább a népet?

Ellenezte s így átvéve az ajánlóleveleket, beléptem anyagbeszerzőnek az Út és már nem tudom mit Építő Vállalathoz — dehát ez sem ma volt, s ezért igazán nem hívathatnak.

Igaz, anyagot még eddig csak önmagam számára szereztem, s ezen a jó nyomon járva ezúttal is hű lettem önmagamhoz. Azonban sok bűnügyi történetet olvastam, s az első gyanús jelek után kiléptem, tartóztassák le az utódomat, nem kívánok semmiféle piszkos ügybe keveredni.

Olvasom az idézést. Nahát, egyszerű szabálysértés. — Ó, én kis buta, elfelejtettem meghosszabbítani a személyi igazolványomat.

Tessék, és ezért idegeskedtem — pedig sejthetik, igazán tiszta a lelkiismeretem . . .

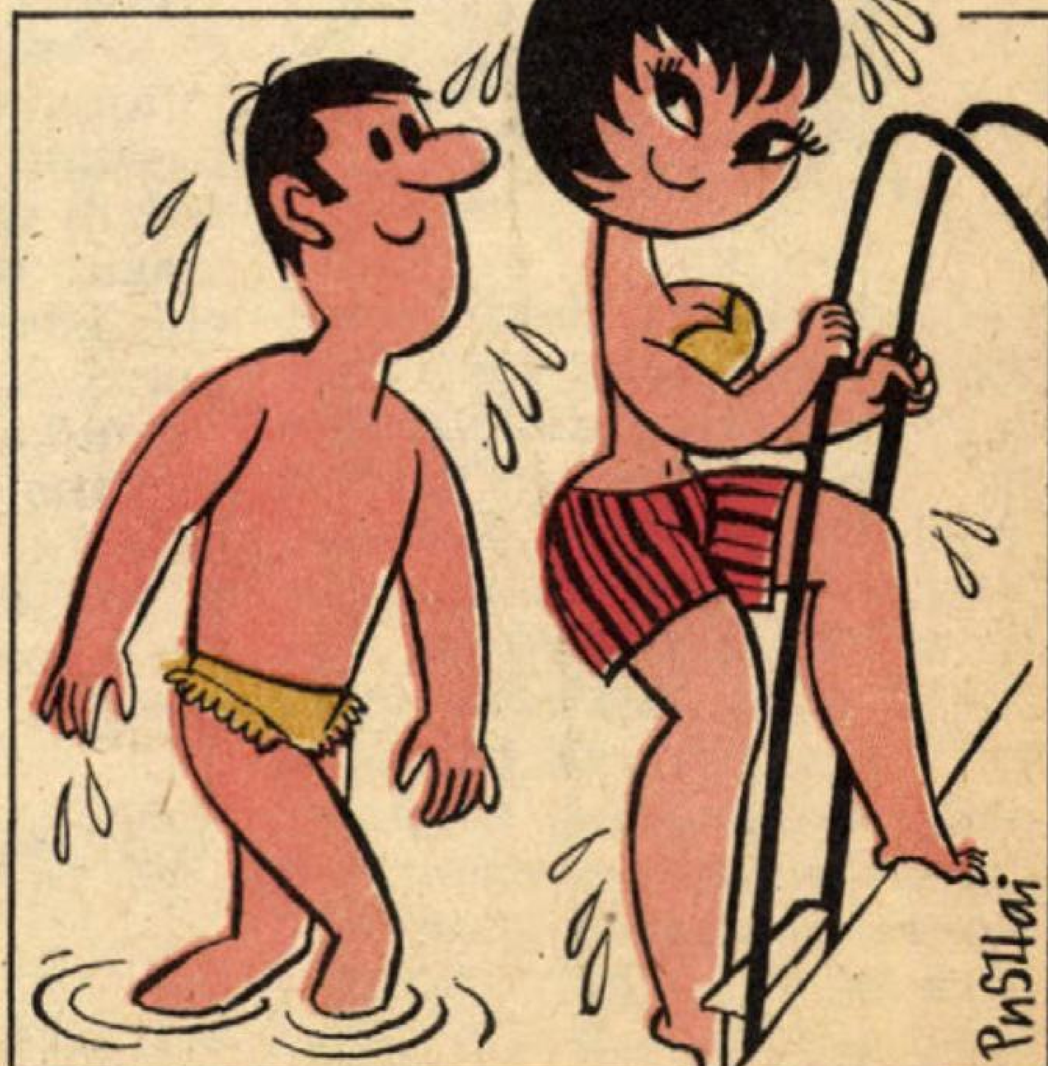
Nagy S. József

JUCIKA a hullámban

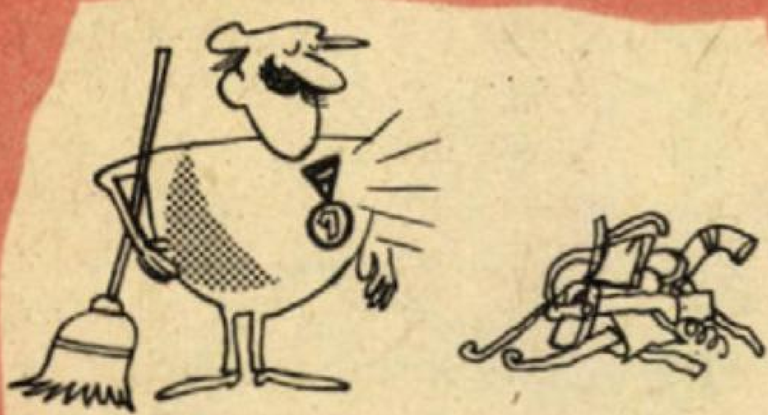
Pusztai Pál rajza

SÖPÖRTÜNK ELEGET, SÖPÖRJÖN MÁR MÁS IS!

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága ezen a héten úgy döntött, hogy díjkiosztó tevékenységét beszünteti.

Három hónapon keresztül — milliós olvasótáborunk lelkes biztatása és aktív részvétele mellett — vívtuk ádáz tusánkat a pesti szeméttel. Eme nagy tusakodásban, fájdalom, végül is a szemét maradt *alul* (pincékben, udvarok kövezetén, üres telkek bokrai alatt stb.).

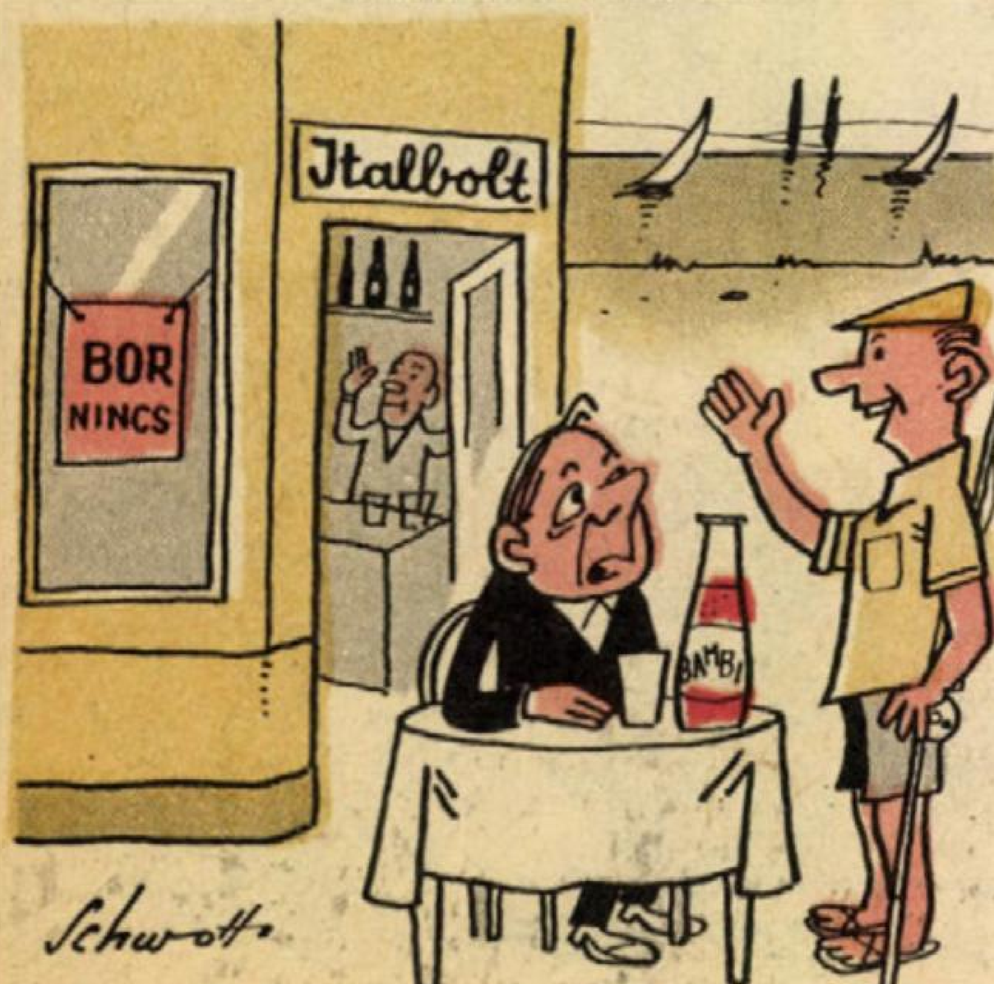
Ha mozgalmunknak nem is volt *mindent elsöprő* sikere, annyit jogos büszkeséggel állapíthatunk meg, hogy tisztasági szolgálatunk *nagy port vert fel.* Ezt igazolja az olvasóinktól érkezett sok száz levél és telefonhívás.

Szemétirtó hadjáratunk során 75 arany, ezüst és bronz kukát, valamint más „vitézségi" érmeket osztottunk ki az arra érdemesek között, s nem minden eredmény nélkül. A megbírált szervek, intézmények nem mozgattak meg ugyan minden követ (sőt minden szemétkupacot sem) a tisztaság megteremtése érdekében —, de bírálataink hatására néhány vagon szeméttel mégiscsak „szegényebb" lett szép fővárosunk.

Ha a frontális támadást be is szüntetjük a szemét ellen, ez semmiképpen sem jelenti azt, hogy feladtuk volna a harcot. E helyről üzenjük a pesti szemétnek: továbbra is személyes ellenségünknek tekintjük, és ezekután is gyakran *elverjük majd rajta a port!*

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

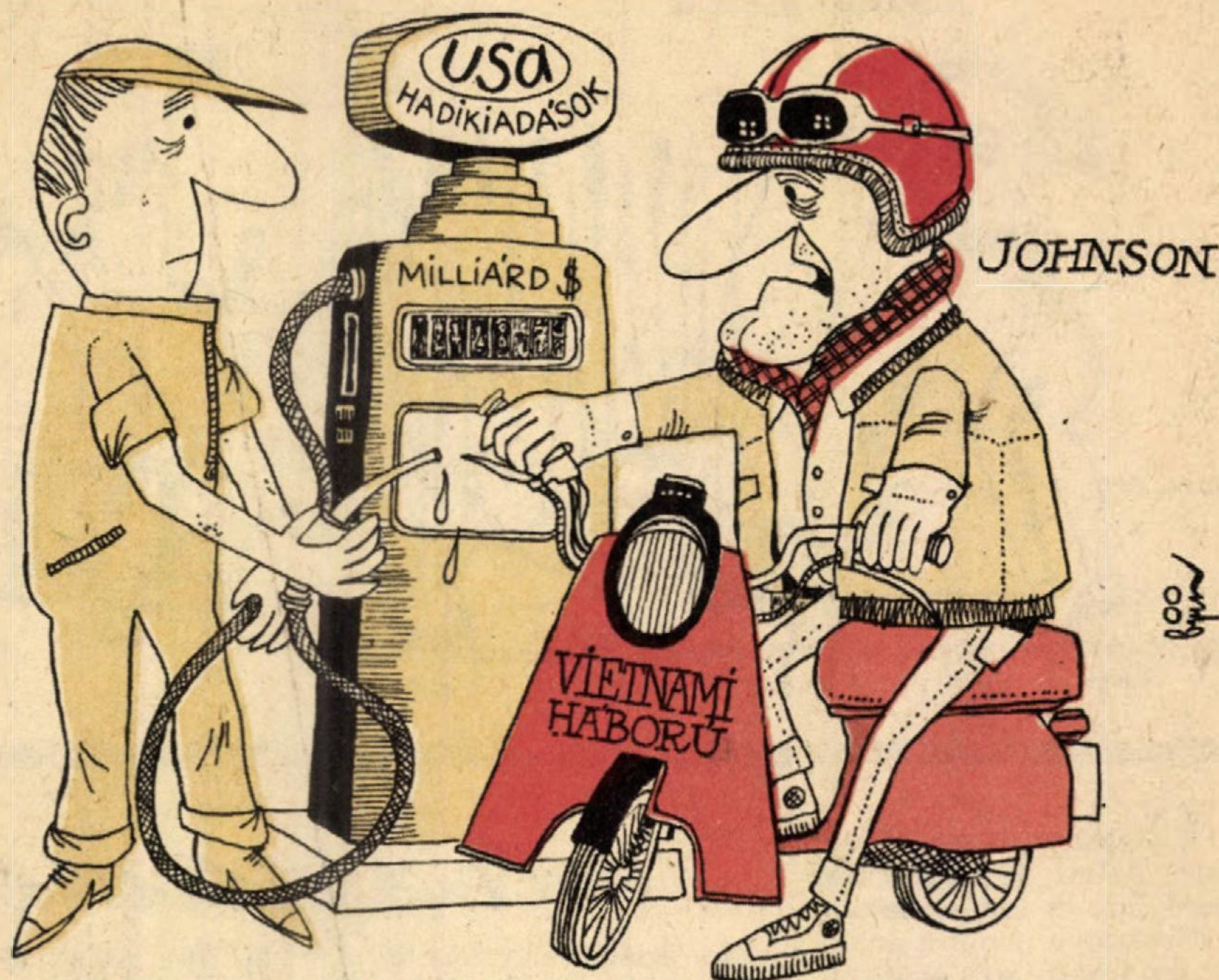
Nem lehet fröccsöt kapni Balatonszárszón

– Nini, Kovács kartárs! Maga is itt nyaral?
– Elvonókúrán vagyok!

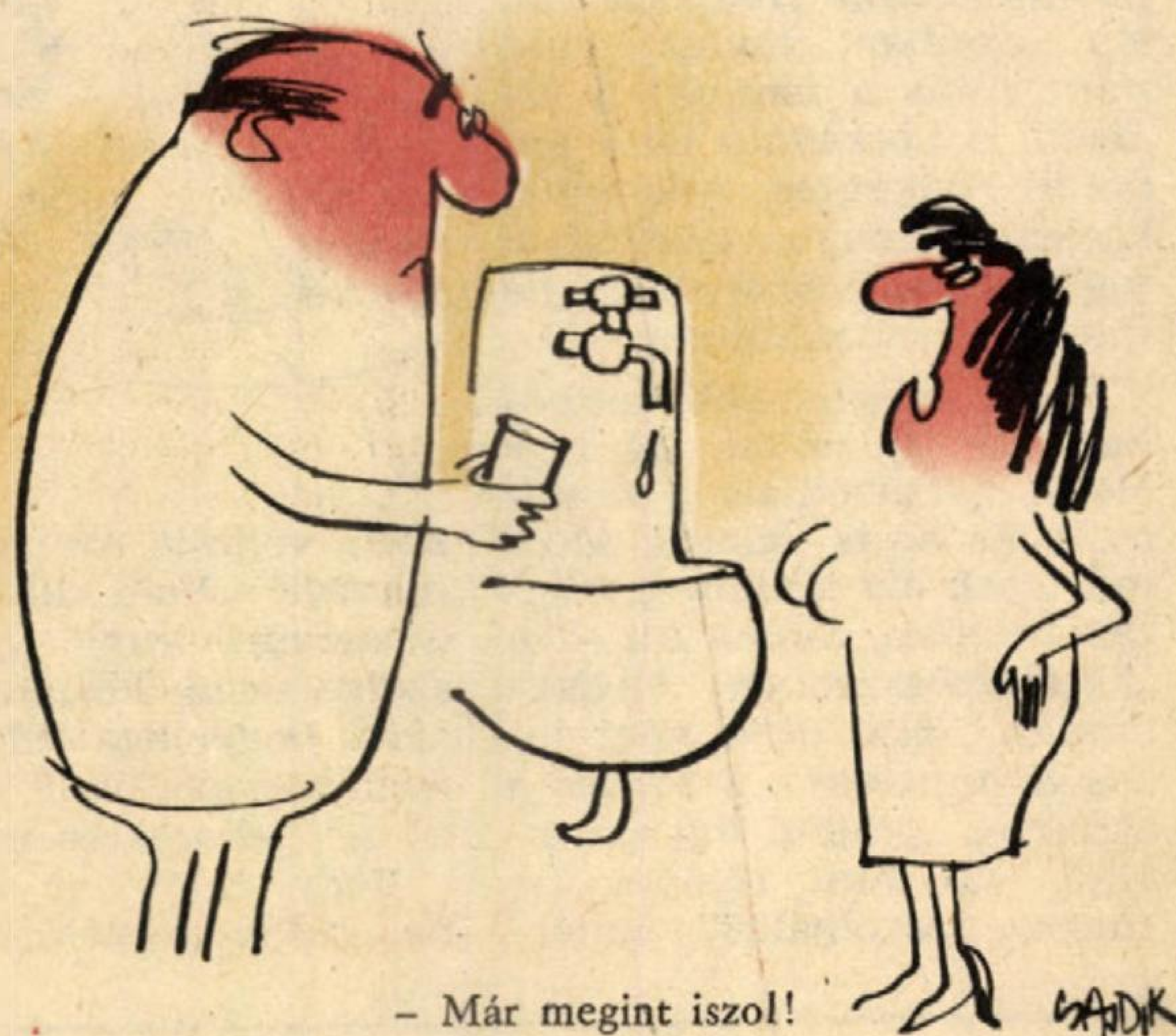
A vad motoros

Balázs-Piri Balázs rajza

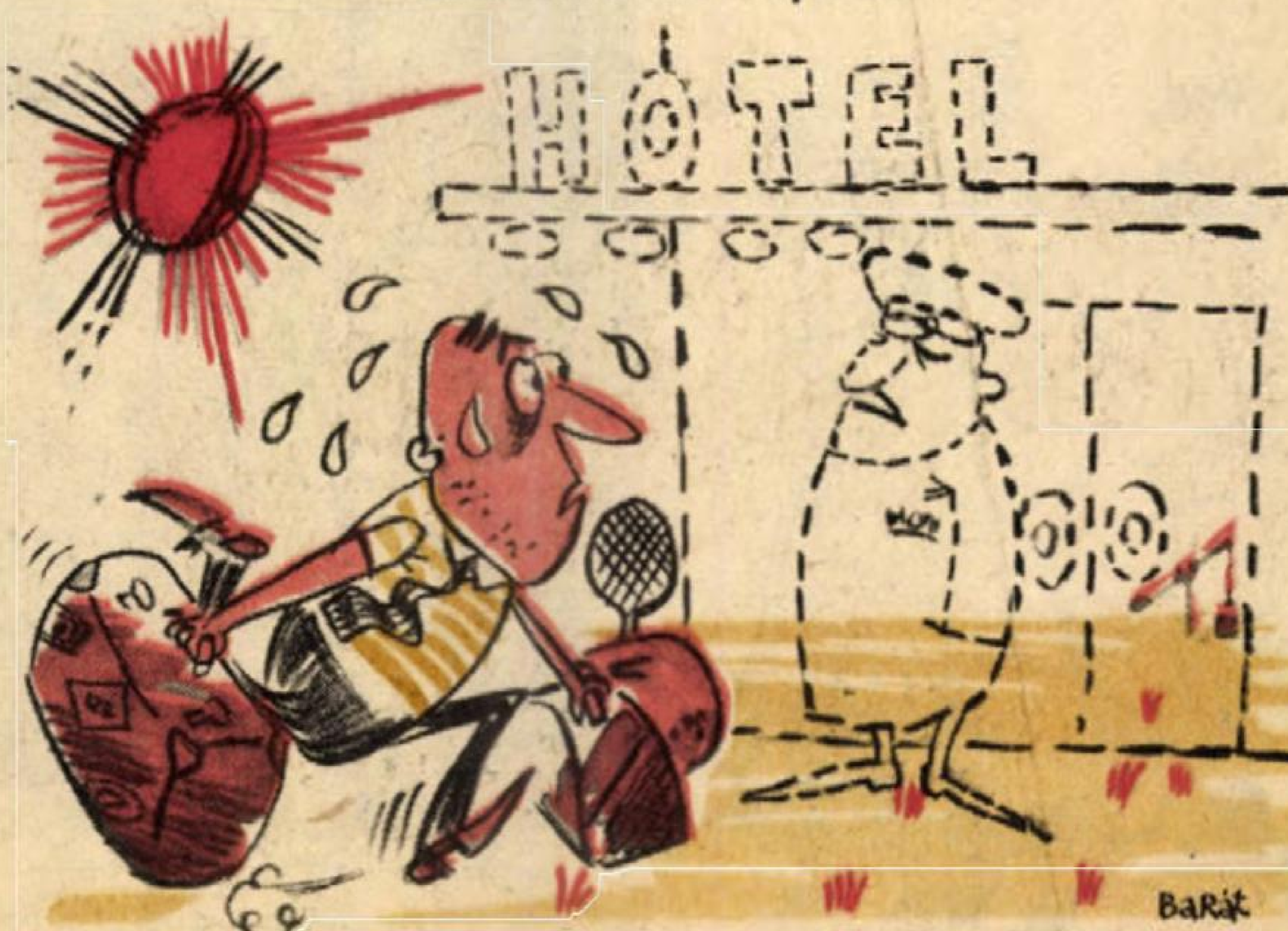
– Borzasztó, hogy mennyit fogyaszt ez a masina!

Vízhiány

– Már megint iszol!

Szálloda az Alföldön

– Miért rohan, Sir? Mi csupán délibáb vagyunk a pusztában . . .

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Összevert, dagadt szemű ember támolyog az utcán. Egy járókelő gyöngéden megszólítja:

– Nézze, barátom, ha nem érzi jól magát, én szívesen hazatámogatom.

– Istenments! Hazulról jövök!

*

– A vőlegényem szorgalmasan tanít kártyára, hogy tudjak játszani, ha a felesége leszek.

– Nagyszerű, és milyen játékra tanítja?

– Pasziánszra.

*

– Mondd, kérlekalássan, miért vágják le a szardínia fejét, mielőtt olajba tennék?

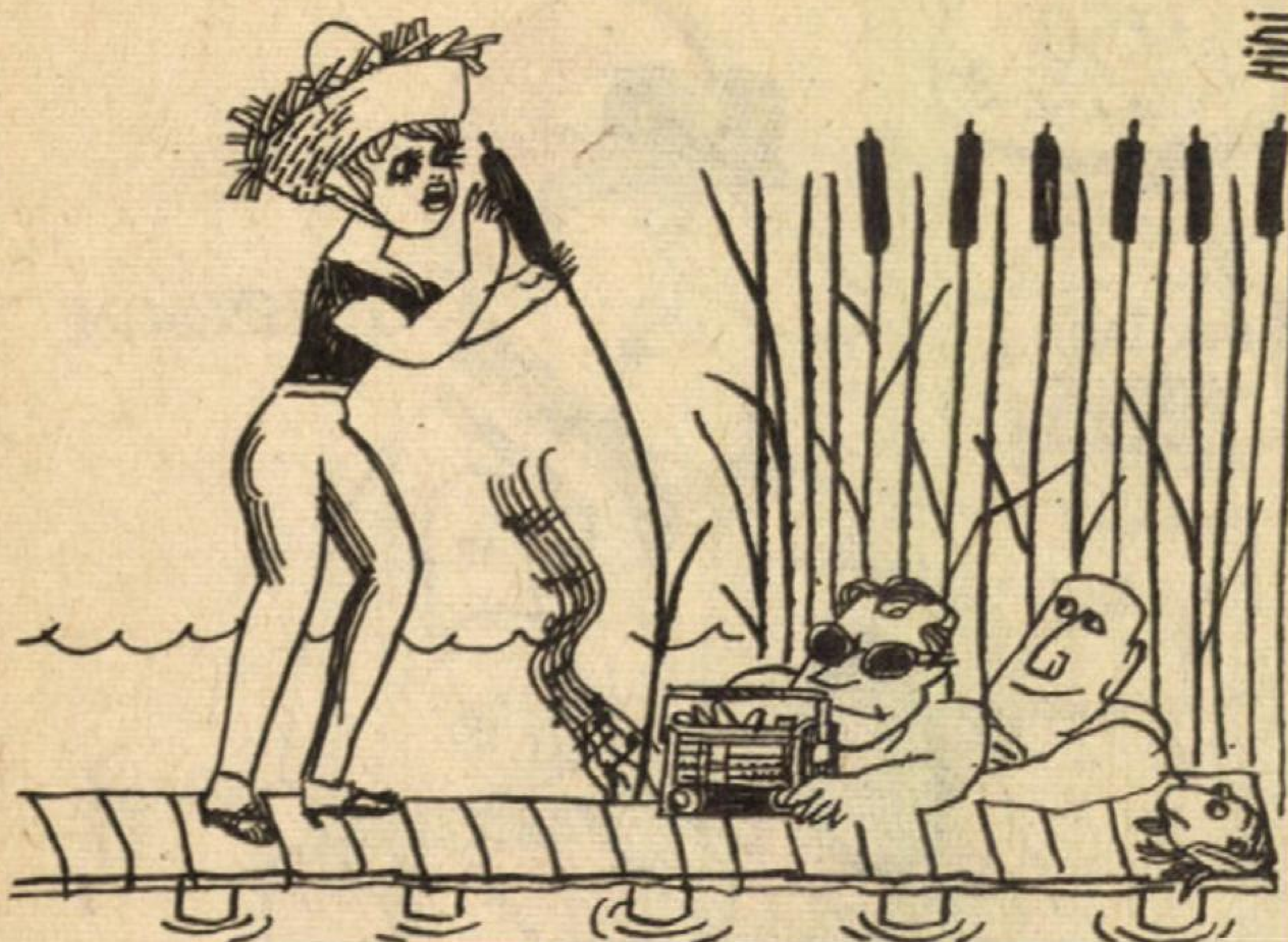
– Világos, kérlekszépen. Azért, hogy beleférjen a dobozba.

*

– Ismerek egy embert, húsz év előtt egyszál rongyos ruhában vándorolt ki Amerikába, s ma már ötszázmillióval rendelkezik.

– Szent ég, mit csinál annyi rongyos ruhával!

Nyaral a dizőz

Nyaral a formatervező

Meditáció

Olvasom, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium Vendéglátó és Idegenforgalmi Főosztálya nemrég ankétot rendezett az érdekelt szakmák dolgozóinak részvételével, s a borravaló kérdésében az az egységes álláspont alakult ki, hogy „a borravaló akkor jogos, ha a felszolgálók kötelességszerűen végzett munkájukon felül valami külön figyelmességgel, ügyes kiszolgálással késztetik elismerésre a vendéget".

Ejha! — mondom magamban, merthogy én eddig abban a naiv elképzelésben éltem, hogy a figyelmesség és az ügyes kiszolgálás előfeltételei a szakmai képesítésnek, és hozzátartoznak a felszolgálók kötelességszerűen végzett munkájához. Tévedtem. Ezek úgy látszik, olyan különleges szolgáltatások, amelyek nemcsak elismerésre kell, hogy késztessék a kedves vendéget, de az elismerését némi készpénz formájában is kifejezésre kell, hogy juttassa, mert ekkor már jogos a borravaló.

Nagyon restellem most magam, de én bizony egy életen át abban a hitben ringatóztam, hogy szerény borravalómmal kisebb fokú gavalleriámat fejezem ki. Ez azonban tévhit volt, mert mint a fentiekből kiderül, a borravaló nem ám holmi önkéntes adomány, hanem bizonyos esetekben jogos követelmény, hogy ne mondjam: járandóság.

Ismét szegényebb lettem hát egy illúzióval, de legalább tisztázódtak a fogalmak. És az is valami. Most már csak azt kellene pontosan tudnom, miben áll az a „kötelességszerűen végzett munka", ami után nem jogos a borravaló, s mi az a bizonyos „külön figyelmesség", valamint melyek az „ügyes kiszolgálás" ismérvei, ami után már jogos a borravaló?

Tudni szeretném például, hogy amikor a presszós kisasszony szimplán elém teszi a duplámat, kötelességszerűen végzett munkáján felül vajh miféle külön figyelmességgel vagy ügyes kiszolgálással késztet engem arra, hogy legalább egy forint borravalóval fejezzem ki neki elismerésemet?

Vagy talán az minősülne külön figyelmességnek, hogy egyáltalán szóba áll velem, hogy felveszi a rendelésemet, és gépiesen elém löttyinti a kávémat?

Avagy kimeríti-e az ügyes kiszolgálás fogalmát, ha a pincér nem önti a nyakamba a levest, és méla undorral bár, de egyszer mégiscsak kihozza a pacalpörköltemet, s mellé a pohár tiszta vizet?

No és külön figyelmességnek számít-e, ha a fodrászom nagy sietségében nem borotválja le valamelyik fülemet, vagy szórakozottságában a hajnyírógépével nem vág a hajamba egy korszerű autósztrádát?

Hű a mindenségit! Most döbbenek csak rá, hogy az elmúlt 20 év alatt több ezer forint jogtalan borravalót osztottam szét anélkül, hogy a jó kiszolgálást elismertem volna.

Most már csak azon töprengek, hogyan is lehetne ezt a pénzt visszaszerezni?

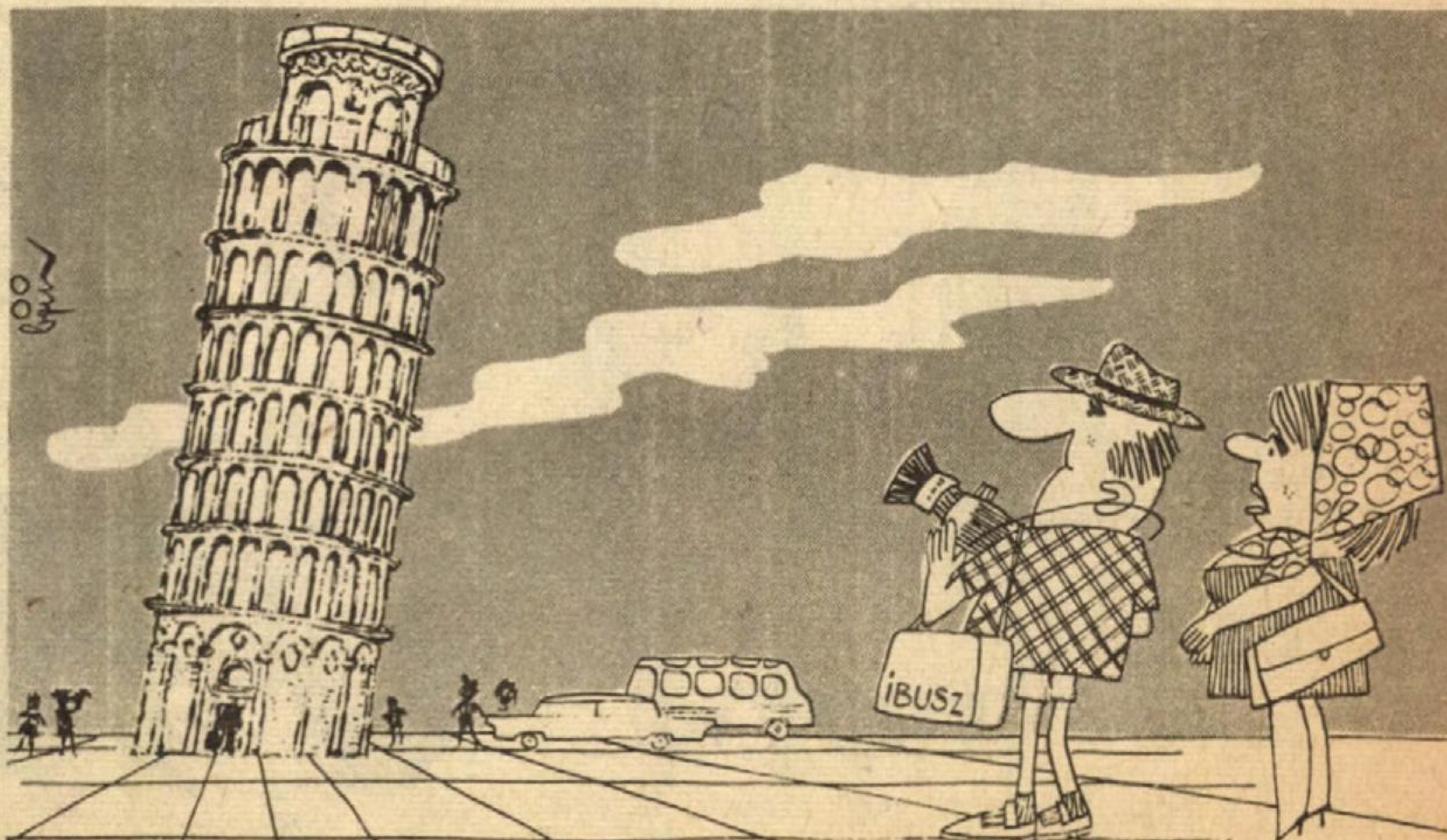
Szécsén Mihály

Középkori női dolgok

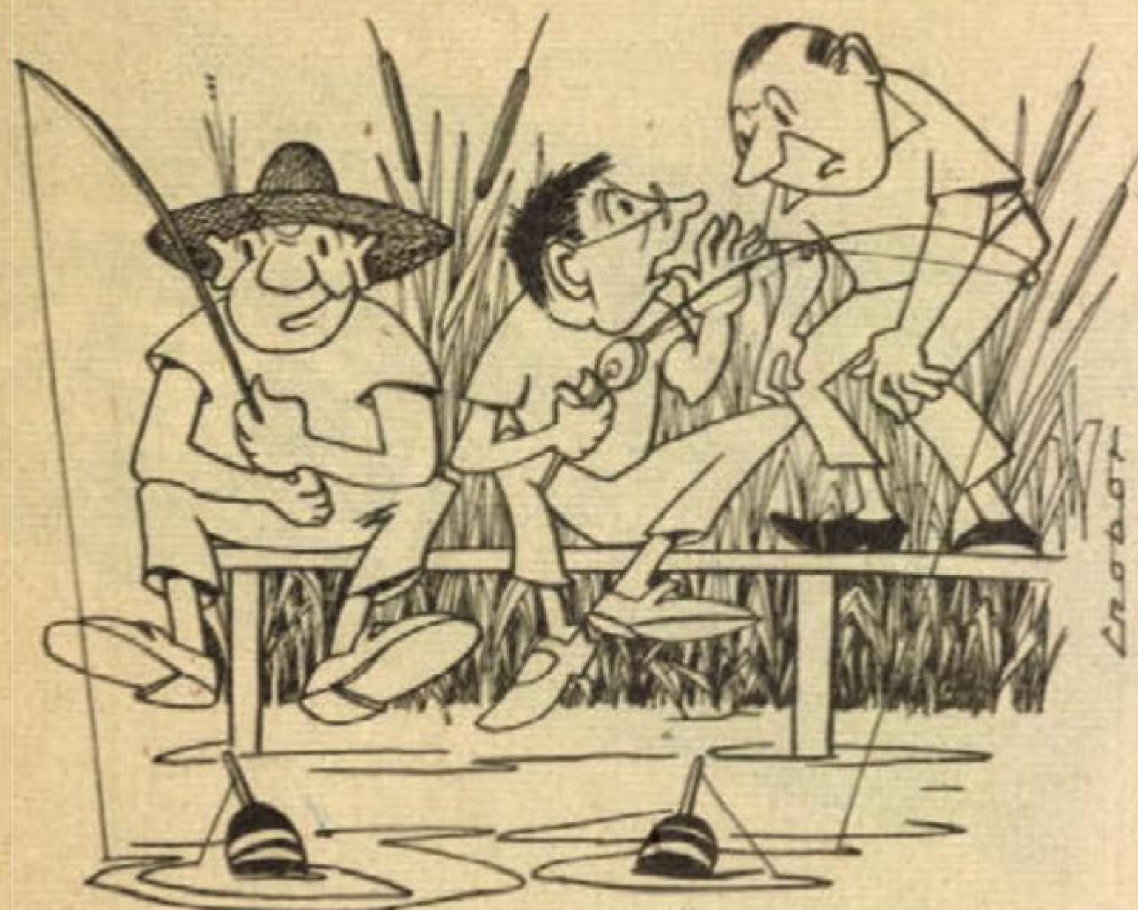
– Szörnyű ez a miniszoknya!...

Turista utazáson

– Istenem, most három hétig nem látjuk a Foxi-Maxit...

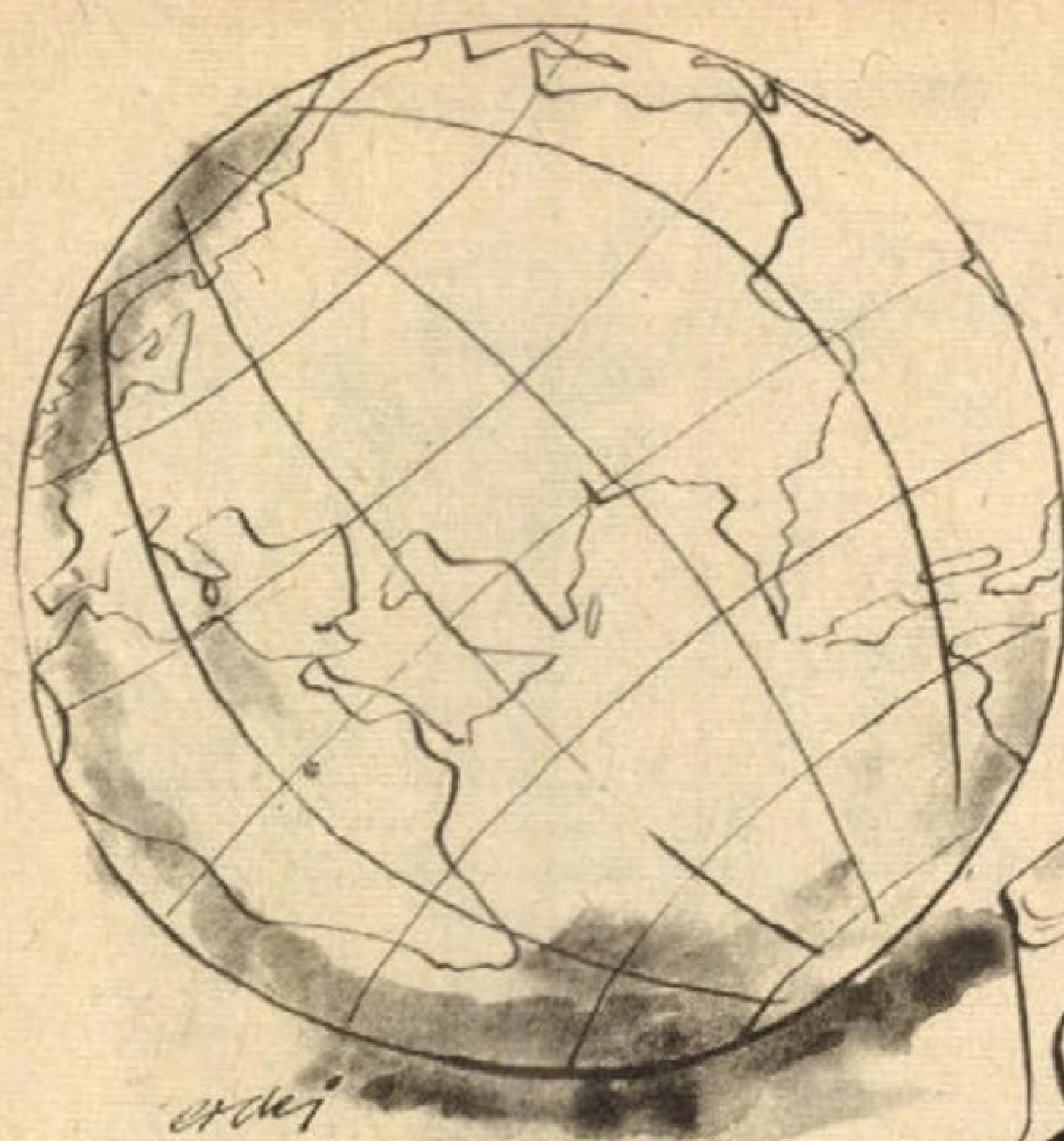
A főnökével horgászik

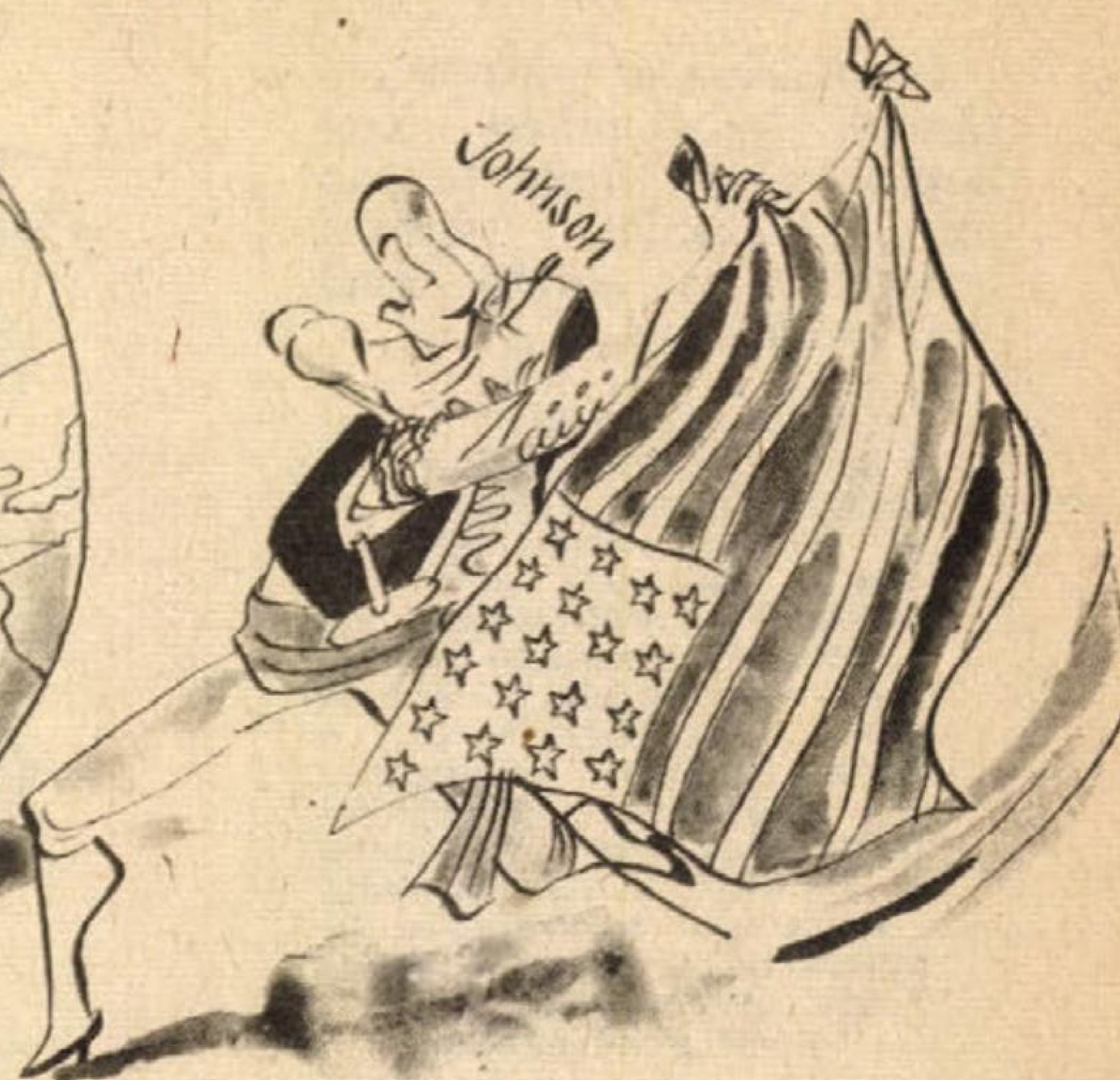

– Nem mertem kukacot tenni a horogra, nehogy kifogjam előle a halat...

A torreádor

Erdei Sándor rajza

KEDVES LUDAS!

KIK VOLTAK AZ ASZTALNÁL?

Melyik asztalnál?

A Rakhmár-oázisban levő „Grand Hotel" egyik asztalánál. Ott, ahol esténként az úri közönség verekszik. (Kitűnő széklábak! Megbízható elsősegély!)

Rejtő Jenő szerint, akinek mégiscsak tudnia kellene, hiszen ő írta „A három testőr Afrikában" című könyvet: „Négy különböző nemzetiség képviselője volt az asztalnál: egy amerikai gyalogos, egy francia őrvezető, egy angol géppuskás és egy orosz hússaláta."

A népszerű Füles hasonló című képregényében azonban azt olvasom: „... egy amerikai gyalogos, egy francia őrvezető, egy angol géppuskás és egy *bolgár gyümölcssaláta.*"

Ki érti ezt?

Miért lett az orosz hússalátából bolgár gyümölcssaláta?

Lehet, hogy a képregény szerzői jobban tudják, mint Rejtő?

Lehet, hogy jobban szeretik a gyümölcssalátát, mint a hússalátát?

Vagy talán arra gondoltak: saláta, az saláta?

Vagy talán úgy vélték: teljesen mindegy, mind a két saláta a béketábort képviseli? Kis ügy, de megfejthetetlen.

Egy olvasó, aki készült Rejtőből

A Nők Lapja egyik képaláírásában ezt olvastam: „Zs. M., a Borsod megyei Építőipari Vállalat főépítésvezetője néhány éven belül érte el ezt a magas pozíciót, s már lakást is szerzett Szegeden." Sajnálkozni kezdtem szegény főépítészvezetőn, aki Észak-Magyarországon levő munkahelyétől ilyen távol, Dél-Magyarország fővárosában tudott csak lakást szerezni magának! Ám a riportban, amelyhez a kép illusztrációul szolgált, mindenütt csak Szeged és Csongrád megye szerepelt, így hát gyanakodni kezdtem, hogy a kép aláírásába tévedésből került Borsod megye. De egy másik kép alatt megint csak azt állították egy másik férfiúról, hogy ő a Borsod megyei Építőipari Vállalat személyzetise. A szövegben azonban ugyanerről a rokonszenves férfiről az derült ki, hogy a Csongrád megyei Vállalatnál tölti be a személyzeti főnök tisztét. Jó lenne most már tudni: Csongrád vagy Borsod? Hiszen a kettő olyan messzire van egymástól, mint Makó — Sajópüspökitől.

I. Gy.
Nyíregyháza

A Ludasban két héttel ezelőtt (t.) jelzéssel egy karcolatot olvastam, melynek egyik „hőse" legnagyobb csodálkozásomra azonos nevet viselt egy kollégámmal. Ugrattuk is az illetőt miatta, bár ő kijelentette, hogy a Ludas munkatársai közül senkit sem ismer személyesen. Nem gondolja a szerkesztő, hogy egy ilyen véletlen név-azonosság olykor nagyon kínos lehet?

H. J.
Budapest

A szerkesztőség válasza:

Sajnos, elkerülhetetlen, hogy olykor — szerencsére csak igen ritkán — ne forduljanak elő ilyen bosszantó véletlenek. Nehéz helyzetben vannak a humoristák. Mindenkit Kovácsnak vagy Szabónak nem nevezhetnek, a „blőd" nevek erőszakoltak, valamilyen nevet azonban mégiscsak adniok kell a szereplő személyeknek. Meggyőződésünk, hogy olvasóink túlnyomó része tudja: a karcolatokban szereplő nevek költöttek. Ha nekünk konkrét személlyel van bajunk, arra félreérthetetlenül utalunk.

Jót nevetett társaságunk a napokban ezen a kedves történeten. Megírom, hátha mások is nevetnek rajta:

Két vadászt az erdőben üldözőbe vesz egy oroszlán. Az egyik gyorsan felmászik a legközelebbi fára, de a másik csak a fa körül kezd futkosni. Társa lekiabál neki:

— Gyorsan mássz fel a fára, mert utolér az oroszlán!

De az magabiztosan visszakiált:

— Nem hiszem, hiszen már négy kör előnyöm van!

Pécsi Valéria
Győr

Egyik múltkori lapszámuk „Import humor" rovatában a Pourquoi Pas című, Brüsszelben megjelenő sajtóorgánumot önkényesen Párizsba helyezték át. Nyilván összetévesztették a NATO-parancsnoksággal. Bár azt is Párizsból helyezik át Brüsszelbe...

B. J.
Budapest

MI JÓ SZÁRMAZNÉK BELŐLE?

A Népszava a magyar—portugál labdarúgó mérkőzést értékelő cikkében ezeket is írta: „A magyar csatárok ... nem tudnak kapura lőni. Ezt eddig is tudtuk, de úgy véltük, hogy az edzők is látják ezt a fogyatékosságot, s mindent megtesznek annak érdekében, hogy futás közben és szorongatott helyzetben is megtanítsák pontosan célozni csatárainkat."

Vajon mi jó származnék abból, ha az edzők megfogadnák a lap tanácsát, s szorongatott helyzetben *futás közben oktatnák* a csatárokat?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A LEVÉL

Gyanakvás és balsejtelem támadt kebelemben azzal kapcsolatban, hogy tegnap egy pizsamát vettem, amelyhez az alábbi levél volt mellékelve:

„Kedves Vásárló!
Ezen gyártmányunk új technológiával készült. Az új technológiával készített áru a használat során jelentkező követelményt kielégíti. Amennyiben bármilyen észrevétele, kifogása lenne, úgy kérjük azt a BKM Ruházati Főigazgatóság Műszaki Ellenőrzési Osztályával (Bp., V., Vigadó u. 6.) közölni szíveskedjék.
Ezen árut kizárólag a Divatcsarnok Állami Áruház hozza forgalomba.
Férfi Fehérneműgyár."

Az első mondatot még aránylag nyugodtan olvastam. Utoljára 1957 őszén vásároltam pizsamát, magától értetődőnek tartom, hogy azóta új technológiával készül ez a gyártmány, hiszen a tudomány és a technika rohamos fejlődésének a korszakában élünk. De aztán kezdtem idegeskedni. Mit

jelent az, hogy az új technológiával készített pizsamám a használat során jelentkező követelményt elégíti ki? Milyen más követelmény támasztható a szóbanforgó kétrészes öltözékekkel kapcsolatban? És ha a Fehérneműgyár ilyen határozottan kijelenti, hogy a pizsama a használat során jelentkező követelményt kielégíti, a következő mondatban miért tájékoztat oly tüzetesen a reklamáció módjáról? Mi lehet az oka továbbá, hogy a levél nyomatékkal hangsúlyozza, miszerint ezt az árut kizárólag a Divatcsarnok hozza forgalomba?

Itt valami titok lappang!

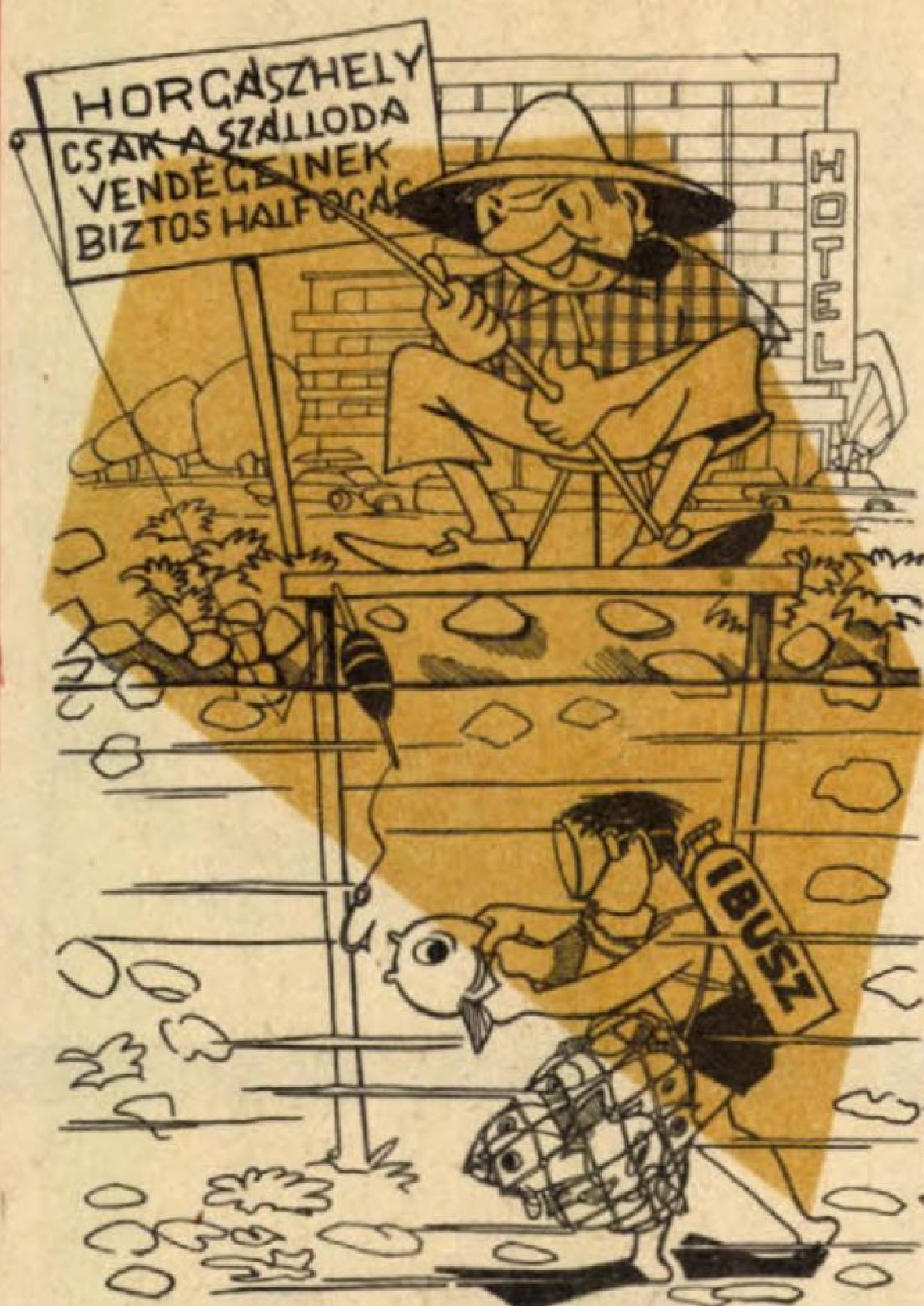
Fokozza gyanúmat, hogy jóllehet ezen gyártmányt a Férfi Fehérneműgyár készíti, a Divatcsarnok árusítja, a levél mégis arra szólít fel, hogy esetleges észrevételemmel, kifogásommal a kereskedelem legfőbb irányító szervénél, a minisztériumnál jelentkezzem.

Ha a Fehérneműgyár arra számít, hogy nem merek ilyen magas fórumhoz fordulni, jól számít. Már csak azért is, mert nincs semmiféle kifogásom a pizsama ellen.

(kürti)

csak ELŐKELŐEN!

ÖSSZKOMFORTOS VENDÉGLÁTÁS

NYUGATI MÁRKA-RAJONGÓ

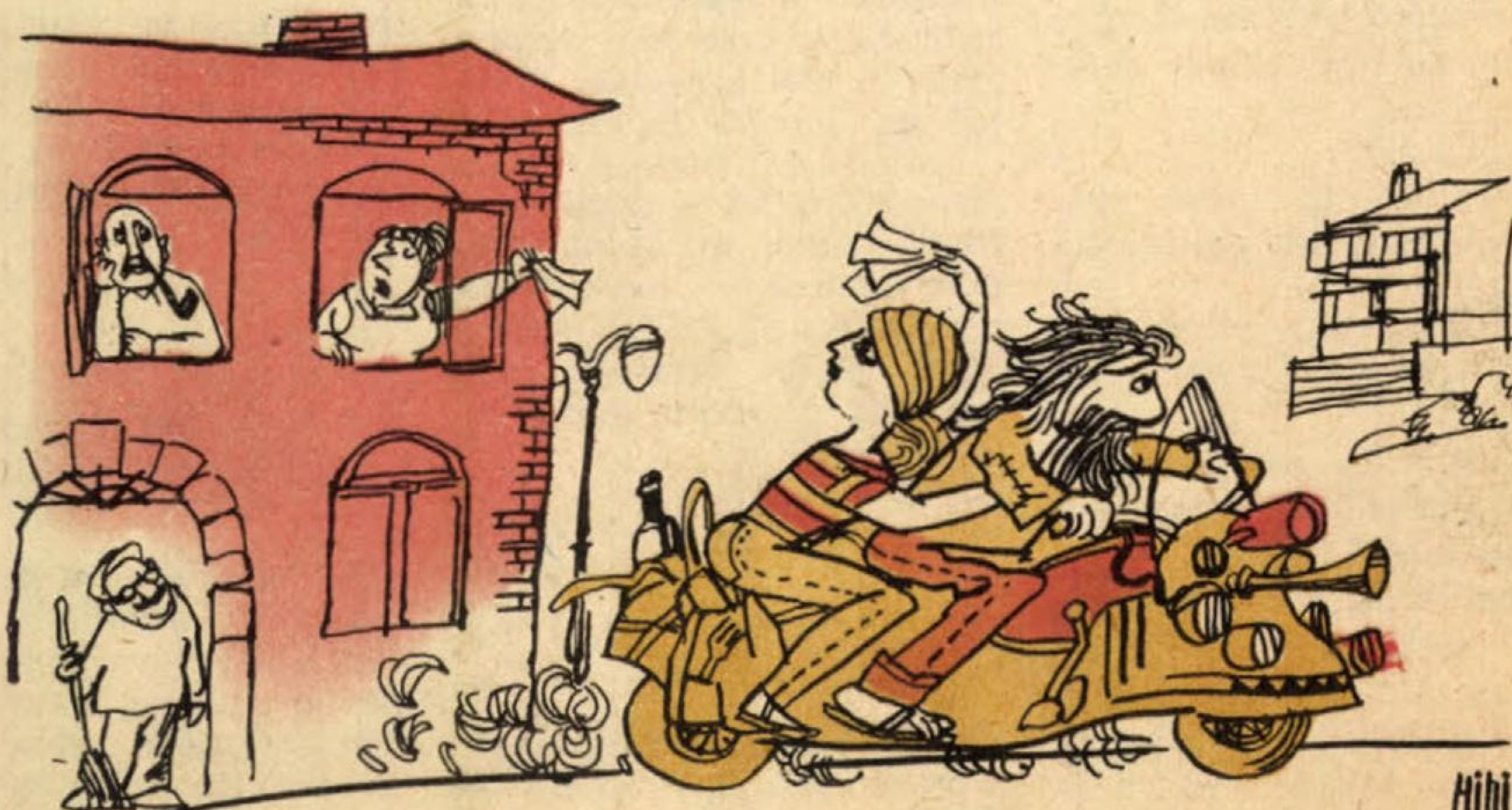

– Hiába! A Mercedes még a fának is másképp megy!

SZNOB-ART

REMEK PARTI

– A lányom egy francia beatnik-hez ment feleségül...

MEGLEPŐ AJÁNDÉK

– Amerikából küldte egy rokonom . . .

ÉTTEREMBEN

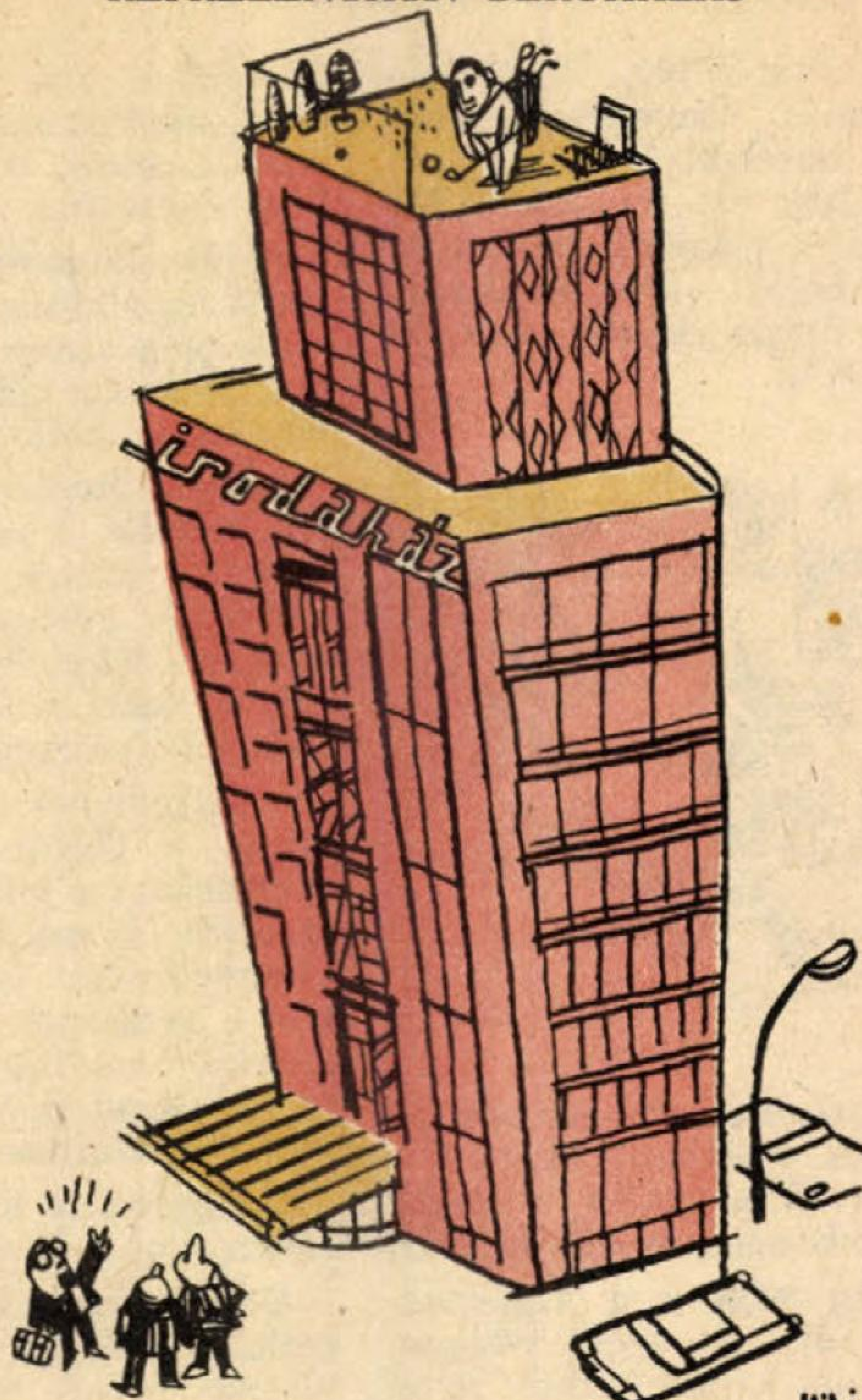
– Mit rohangálsz? Ezek csak magyarok . . .

AMERIKAI CIGARETTA

– Ez aztán füst!

REPREZENTATÍV BERUHÁZÁS

– Harminc millióval többe került, de van rajta egy kis golfpálya is . . .

SZNOBÉK HAZAI NYARALÁSA

– Remélem, hogy Margit néni fenntartotta a szobát!

KÉNYELEM

– Nézze meg a kilátást, és mesélje el, mit látott . . .

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Róna Viktorral vendégszerepeltünk a Picasso nyolcvanadik születésnapja alkalmából rendezett díszelőadáson. A nagy művész vacsorát adott a szereplők tiszteletére, amelyen mi is részt vettünk. Elhatároztam, hogy kihasználom az alkalmat, és megpróbálom a lehetetlent: egy rajzot kérek Picassótól. Viktor a fejét csóválta, amikor meghallotta tervemet: „Tudod jól, hogy Picasso sohasem dolgozik ingyen, és senkinek sem ad rajzot ajándékba!" Fogadtam vele, hogy nekem mégis ad. A fogadás tétje az a Parker golyóstoll volt, amelyre régen vágyódtam. A vacsoránál nagy merészen megkértem a világhírű művészt, hogy rajzoljon nekem valamit, és ő kis gondolkodás után igent bólintott. Róna azonnal átnyújtotta nekem a fogadás tárgyát, a golyóstollat. Picasso papírt, ceruzát kért, én átadtam neki a díszes meghívót és a golyóstollat. A művész a meghívó hátlapjára lerajzolta a híres Picasso-féle békegalambot. Meghatottan vettem át a rajzot, és hálásan megköszöntem az ajándékot. „Ez csak kis ellenérték azért a művészi élményért, amelyet táncukkal nyújtottak" — mondta udvariasan Picasso, és szórakozottan zsebre vágta a golyóstollat.

Orosz Adél

MODERN ÁLLATMESÉK

A TÜCSÖK ÉS A HANGYA

A hangya a melegebb hónapokban szorgalmasan gyűjtögette az ócskavasat, és ősszel már egész halom volt belőle a kamrájában.

Amikor szüksége lett pénzre, hogy szenet vásárolhasson, csak elhívta a MÉH alkalmazottját, aki megszabadította a felesleges vacakoktól, és még sok sok forintot is fizetett értük!

Félt a hidegtől nagyon a tücsök már előre. Jól jött volna neki pár mázsa tüzelő. Felbuzdulva a hangya példáján, elhívta ő is a MÉH alkalmazottját, de mivel soha életében nem gyűjtött ócskavasat, egyetlen fityinget sem kapott, sőt kis híján megpofozták a hülye viccért!

A HOLLÓ ÉS A RÓKA

Minap a Körúton sétálgatott a róka, amikor szembe jött vele a holló. „Talán sikerül levágnom egy tízesre!" – reménykedett, s ezért mézes-mázos hangon így szólt hozzá:

– Hová, hová, Holló kartárs ilyen strammul?! Maga egyre fiatalabb lesz!

– Csak ide megyek a Közértbe – válaszolt barátságosan a holló: – Úgy hallottam, hogy finom eidámi sajtot lehet kapni.

A rókának összefutott a nyál a szájában. Élt-halt a sajtért. S a holló szemébe nézve bánatosan felsóhajtott:

– Én vagyok a legpechesebb róka az egész világon. Pont ma kellett otthon felejtenem a pénztárcámat. Micsoda balszerencse!

A derék hollónak megesett a szíve:

– Sebaj, van nálam elég pénz, adok magának kölcsön húsz forintot, majd legközelebb visszaadja.

A róka könnyek között tett szent fogadalmat, hogy a húszast még aznap elküldi postán, plusz egy nagyüveg eperlekvárt a hollócsemetéknek.

Ezalatt megérkeztek a csemegeboltba. A róka köszönés nélkül a tömeg közé vetette magát. A gyengébbeket egyszerűen félrelökte, míg az erősebbekkel szemben ravasz cselt alkalmazott:

– Engedjenek előre! – pihegte. – Ugyanis tíz apró gyermekem a konyhában játszadozik gyanútlanul, és én könnyelműen nyitvafelejtettem a gázcsapot. Könyörgöm, ne akarjanak bűntársaim lenni egy gondatlanságból elkövetett családirtásban!

Két perc sem telt belé, s kezében volt a 30 deka eidámi.

De nem így a holló. Ő várt szelíd türelemmel. Udvarias viselkedésének meg is lett a jutalma. Mire három és fél óra múlva sorrakerült, már az utolsó falat is elfogyott a finom sajtból.

A SAS ÉS AZ ÖKÖRSZEM

Az ökörszem rendszeresen totózott, a sas rendszertelenül.

Az ökörszem az állandó gyakorlat révén úgy elsajátította a tippelés művészetét,

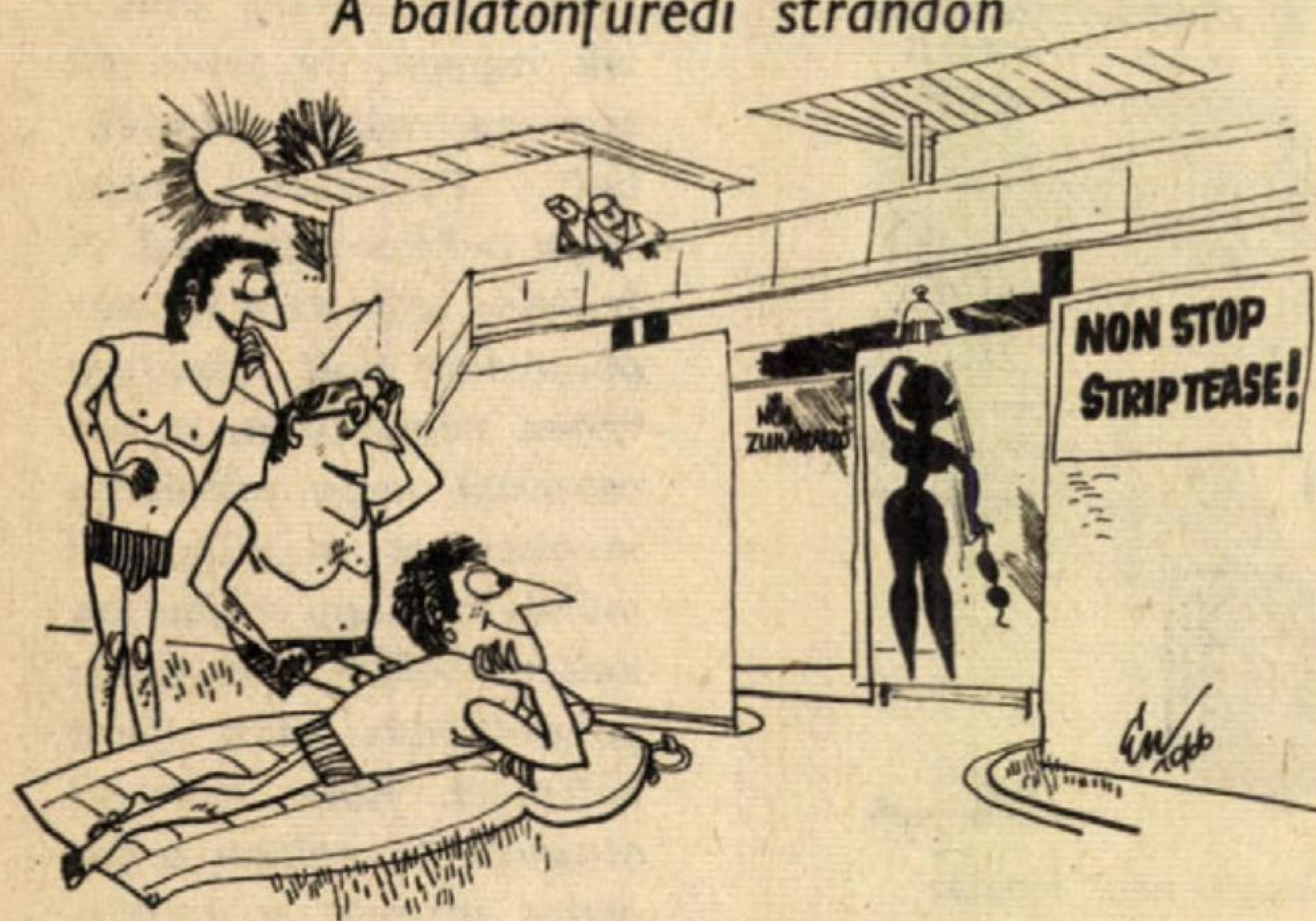

hogy már a három találatot is szemrebbenés nélkül volt képes tudomásul venni, akár a régi görög filozófusok.

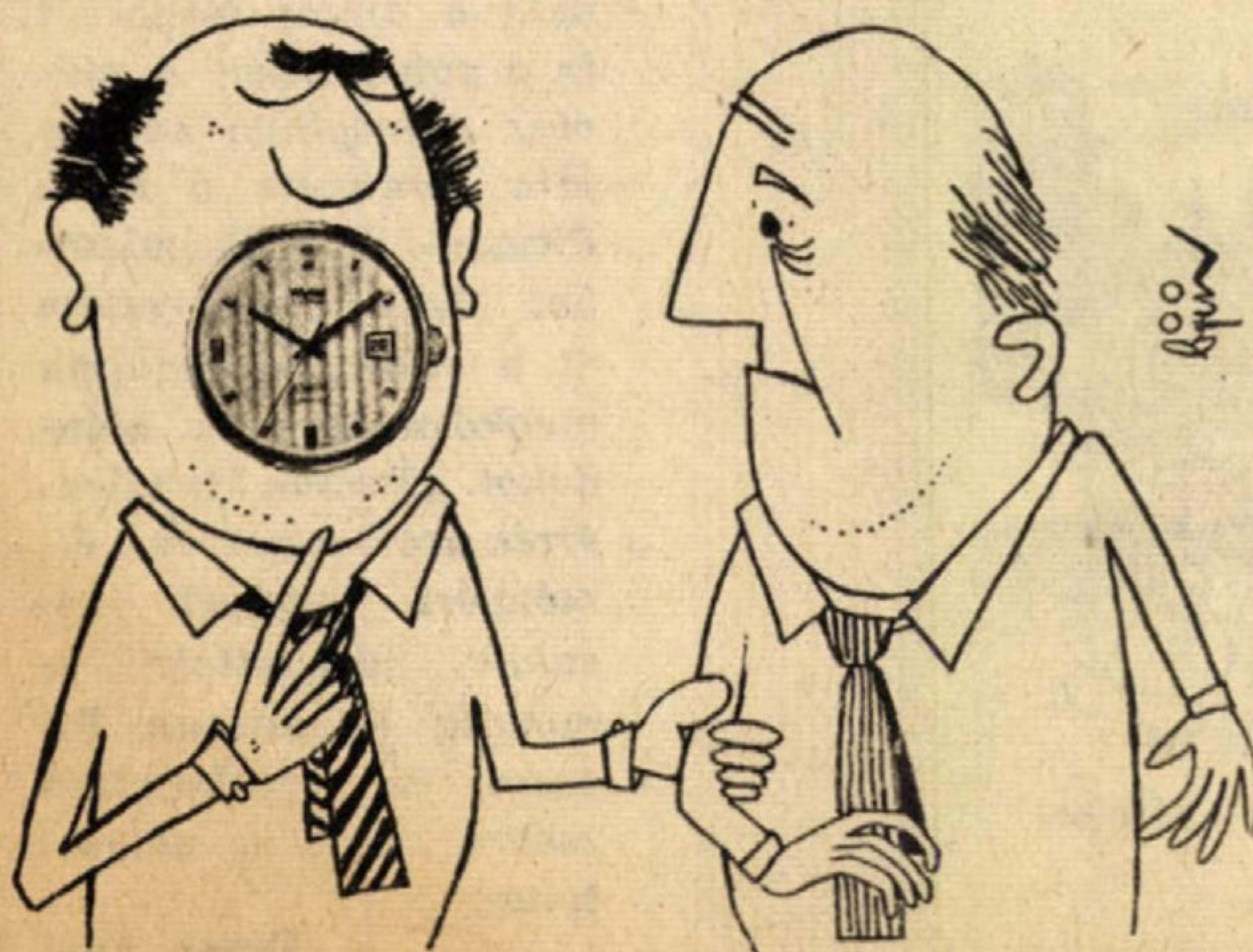
A sas viszont minden alkalommal halálra idegesítette magát, és hamarosan karambolozott egy szuperszonikus repülőgéppel.

Dalmáth Ferenc

A balatonfüredi strandon

Az időrabló

Válasz a hoteligazgatónak

Igazolom, Igazgató úr,
nagybecsű levelét,
melyet imént szerény szobámban
az asztalon lelék,
tudom, megóvni kötelesség
a szálló hírnevét.

S tudom, hogy van írott s íratlan
szabály egy regiment,
amely, akár a Corpus Juris,
törvény és házirend,
minden rendes hotellakó ezt
betartja, annyi szent.

Tudomásul veszem parancsát
és nem hunyok szemet,
hölgylátogatónak szobámba
tilos a bemenet.
Egyébként küldöm változatlan
a tiszteletemet.

Utóirat:

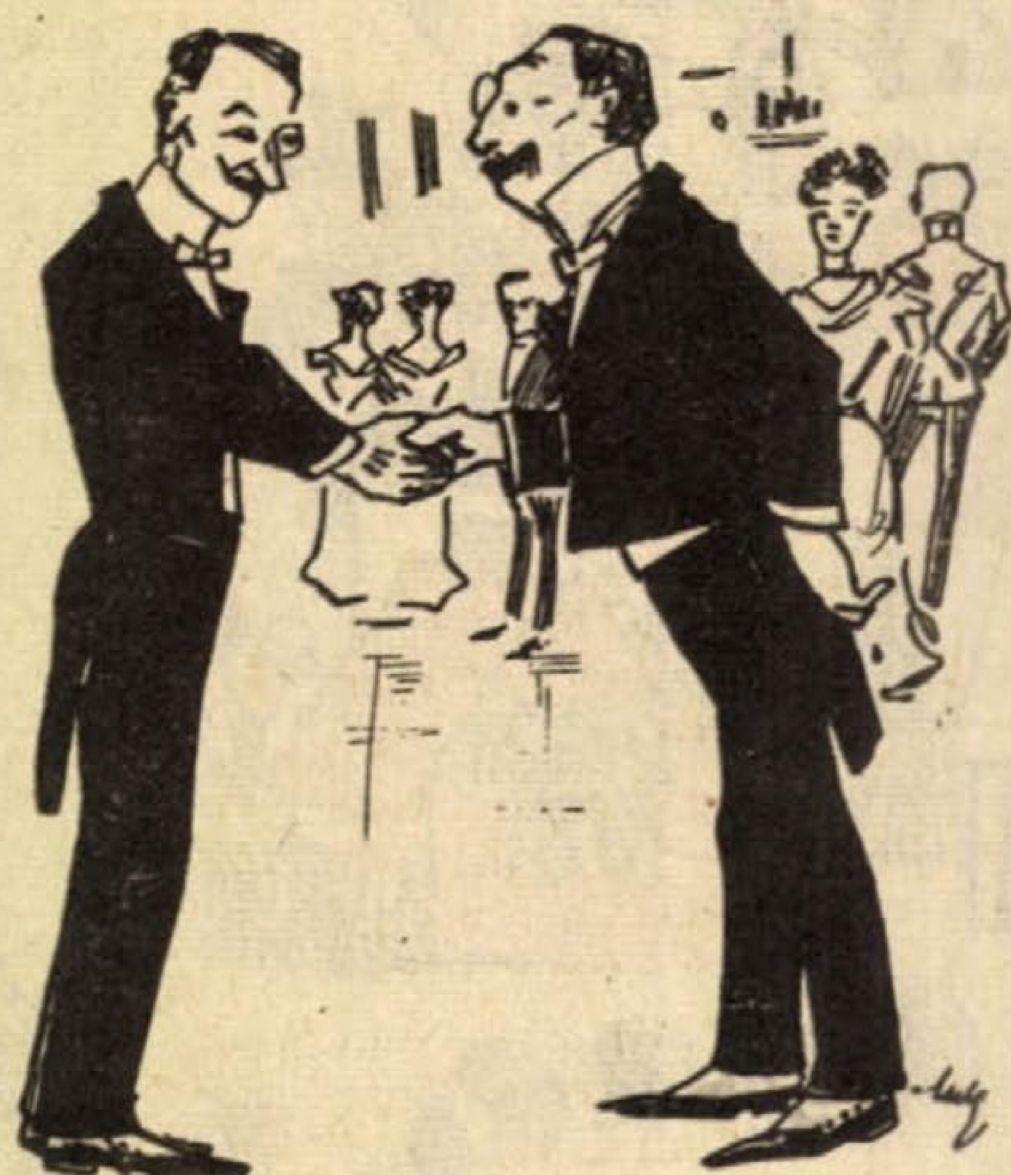
Ismétlem, szobám küszöbén át
nem lép nő lába majd.
De´ne felejtsem el, az égre!
lelkem kissé zavart:
Kérem kiüríttetni ötre
csütörtökön a hallt.

Bródy László

MIN NEVETTEK 60 ÉVE?

Zsurnap a excellenciás urnál.

— Engedje megszorítani a kezét, hadd lássák, hogy valakit ösmerek!

— Ezer örömmel, tudniillik én ugyanabban a helyzetben vagyok!

Képtárban.

– Istenkém — ugyan hogy is lehet ilyen szegény embereket festeni!

Jó feleség.

— Képzelje, Patóné, ma éjjel megjelent előttem a boldogult uram szelleme és azt mondta, hogy sokkal jobb dolga van, mint a földön!

— Bizonyára a mennyországból jött!?

— Dehogy! A pokolbul!

Gorombaság.

Zongoraművész: Uram, lehetetlen igy tovább létezni, a kutyája egész éjjel ugat.

Háziur: De legalább nappal nem zongorázik!

Különös.

— Olvasta a *Jena* hadihajó fölrobbanását? Igazán különös dolog!

— Mi különös?

— Az, hogy a léghajók mind a vizbe zuhannak; a vizen járó hajók meg a levegőbe röpülnek. Ki kellene cserélni a szerkezetüket!

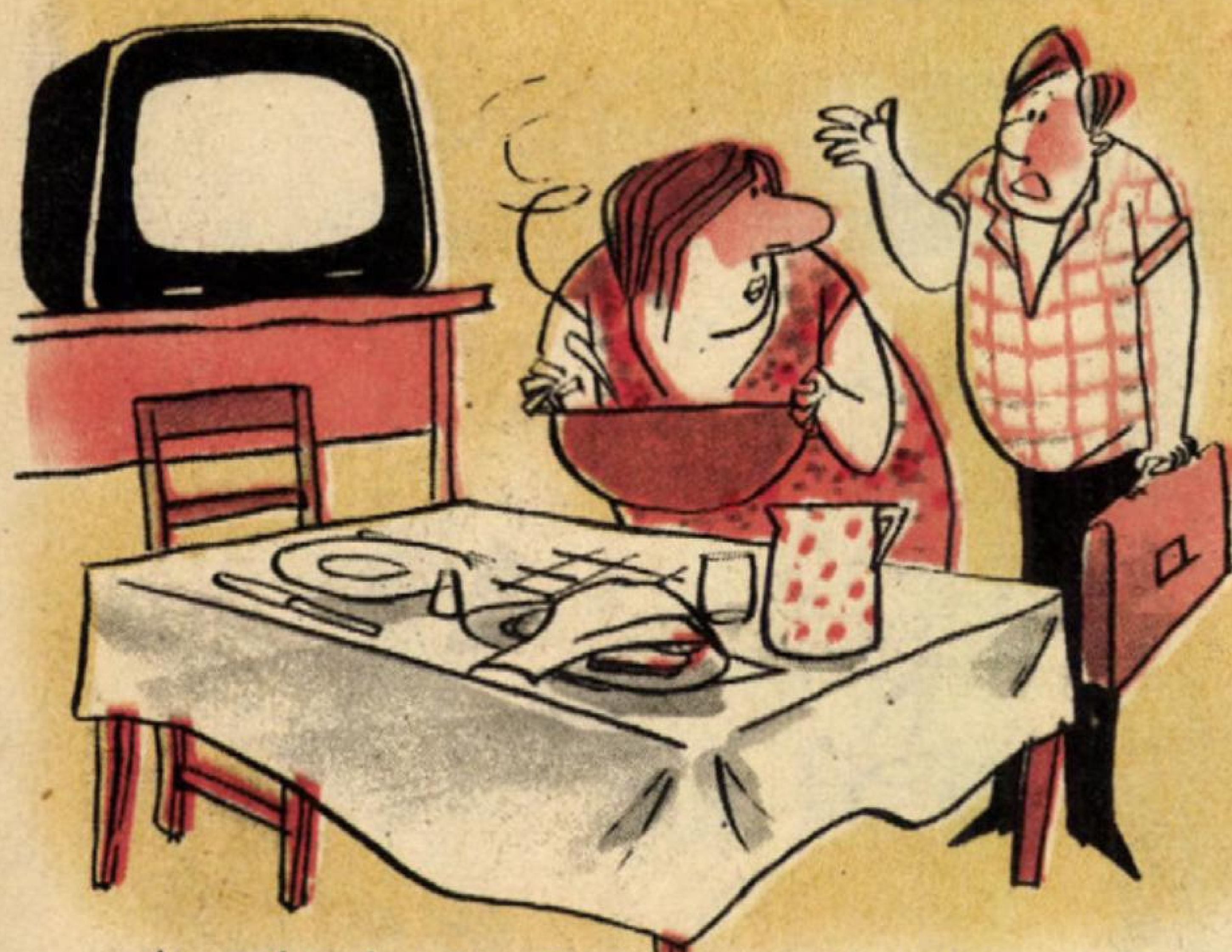
Falu — fogyó lélekszámmal

Hegedüs István rajza

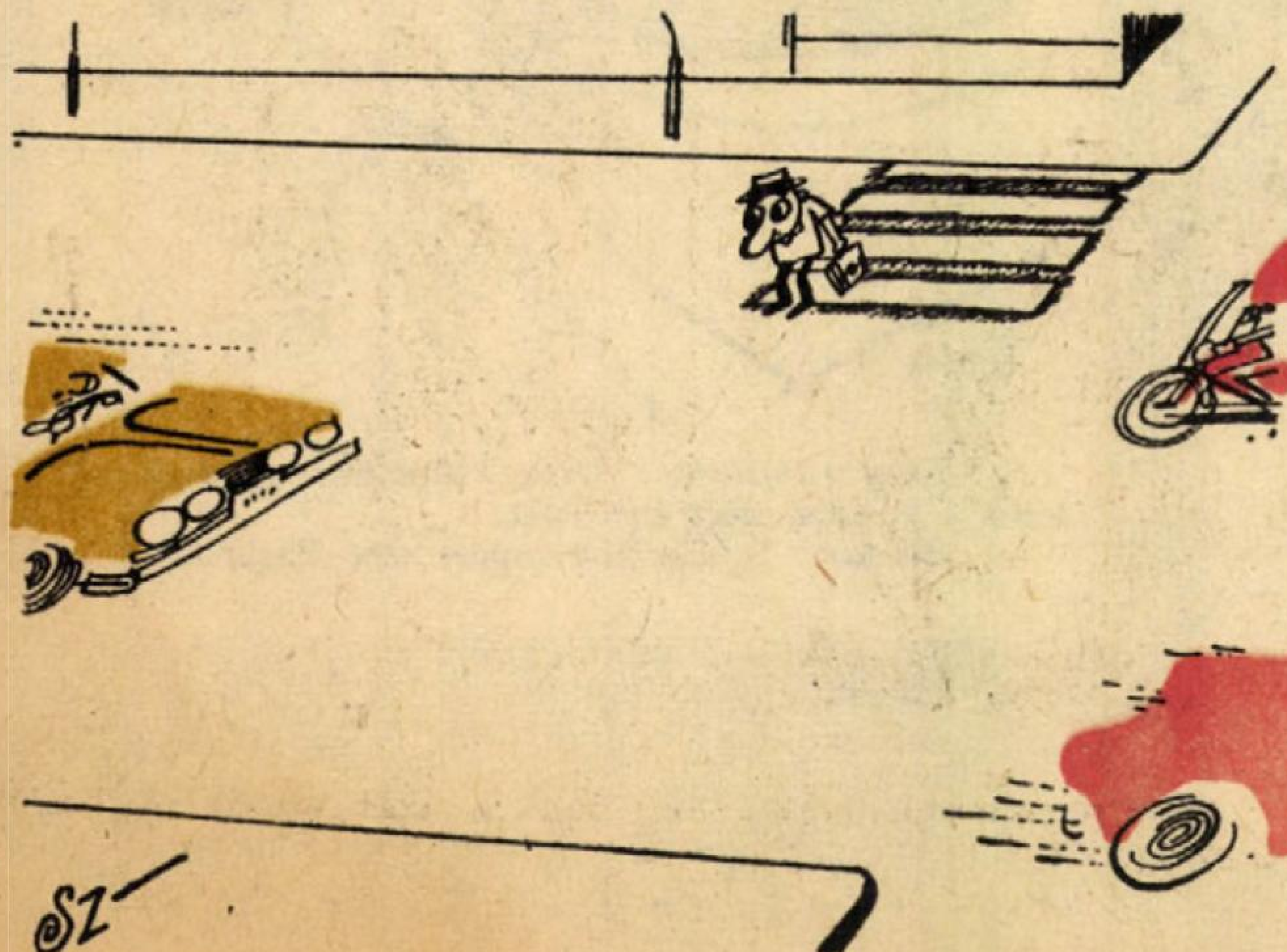
– Holnap reggel hat órára kérek ébresztőt!

A VB idején

– Az ember hazajön fáradtan, és a készülék még be sincs melegítve!

Félmegoldás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PAPLAN-PANASZ

Bepiszkolódott két paplanom. Néhány hónappal ezelőtt összecsomagoltam az egyiket, és beadtam Pesten az egyik Patyolat üzletbe. Igazán szépen kitisztították, boldogan hurcoltam haza.

Most sor került a másikra. Illetve került volna... De a Patyolatban kijelentették, hogy ők már nem vállalnak paplantisztítást, és közölték: a Béke Paplankészítő Ktsz vállalja. Címe: Molnár utca 35. Odacipeltem.

Itt a következőket mondták:

1. Nem ide kellett volna jönnöm, hanem a Jászai Mari térre.

2. Nem vállalnak tisztítást, csak szétszedést és visszavarrást.

3. Szétszedés után vigyem haza a huzatot, mossam ki.

4. Utána hozzam vissza, és ők visszavarrják.

5. A huzat valószínűleg összemegy (ha nem megy szét) a mosásban, a kitoldást szívesen elvégzik, de azt természetesen külön meg kell fizetni. (A Patyolatnál is összement valamit, de ezért külön nem kellett fizetni!)

Hogy is van ez? Egyszer odavittem a piszkos paplant. Egyszer vissza kell mennem a szétszedett huzatért, haza kell vinnem. Ki kell mosnom, és utána vissza kell vinnem. Ha kész, érte kell mennem.

Hát ez csak egyszerű! Na nem?

Fazekas Mátyás
Veresegyháza

LUDAS MATYI SZÍNPADA

ÁLLÁS

(Játszódik a Timsó és Robbanómotorgyár munkaügyi osztályán.)

KREPCSÁNYI *(kiszól az ajtón):* Kérem a következőt!

FIATAL NŐ *(20 év körüli, nagyon csinos):* Jó napot kívánok! Krovács Ágnes vagyok. Leülhetek? *(Kényelmesen elhelyezkedik a széken, és aggódva nézi: szaladt-e le szem a harisnyáján?)*

KREPCSÁNYI: Tehát az állás ügy...

ÁGI *(közbevág):* Igen. *(Fölényesen púderezi magát.)* Gondolom, megfelelek, nemdebár?

KREPCSÁNYI *(szikrázó haraggal):* Idefigyeljen! Mondja meg őszintén, hogy képzeli ezt? Idejön, rámnéz azzal a nagy ibolyakék szemével, és azt hiszi, hogy én elájulok az örömtől, hogy egy ilyen csinos nő méltóztatott jelentkezni a betöltendő állásra. Vegye tudomásul, nagyon sok a jelentkező, és mi csak egy személyt alkalmazhatunk. Mondja, miért ilyen biztos a fellépése? Miért ilyen fölényes? És miért öltözött ilyen rikító eleganciával? Dolgozni jött ugye, és nem a Budapest mulatóba egy gálaestre? Maga, kedvesem, már száz százalékosan elkönyvelte, hogy megkapja ezt az állást. Csak azért, mert csinos nő. Most arra vár, hogy szóljak ki az ajtón: Sajnálom, hogy ide fáradtak, de az állás már be van töltve. Legközelebb talán több szerencséjük lesz. Így képzelte, kedves, mi? Mélységesen szégyellheti magát! Csak ezt akartam mondani.

ÁGI *(már az ajtónál):* Szóval kidob?

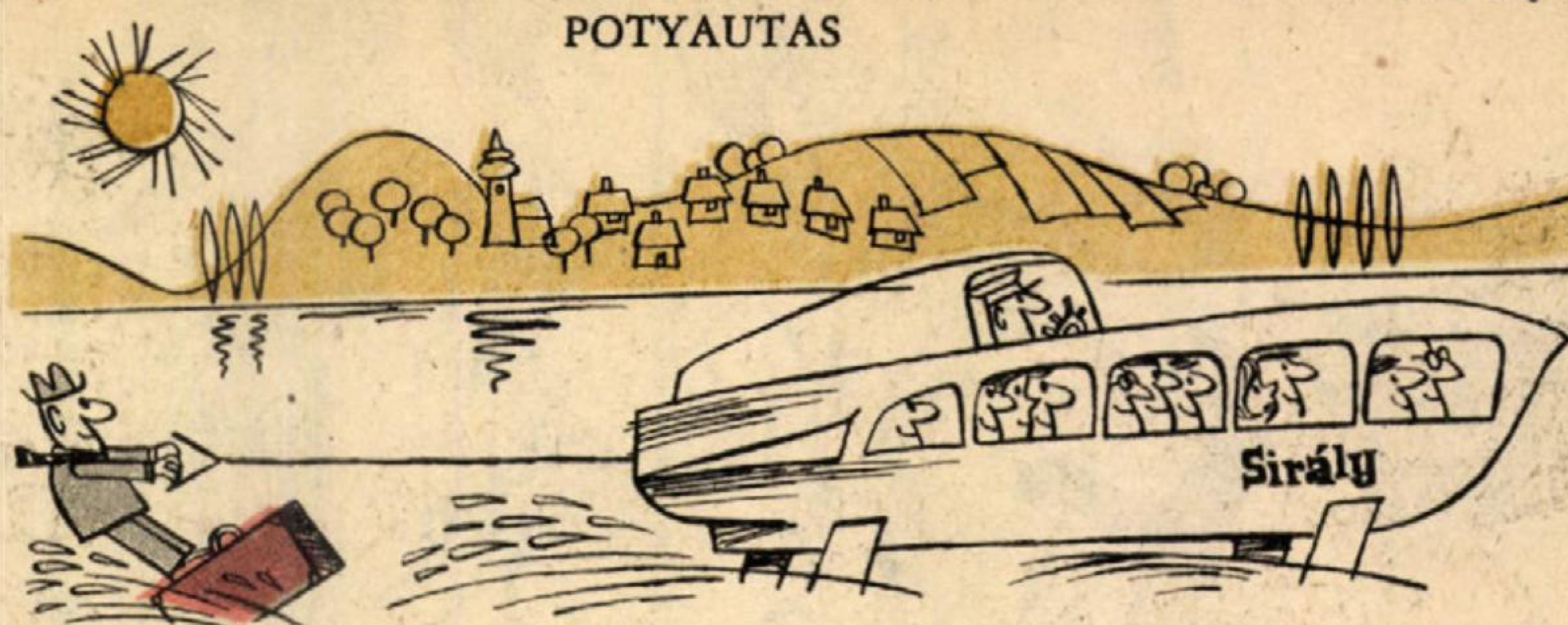
KREPCSÁNYI *(szigorúan):* Reggel nyolckor kezd!

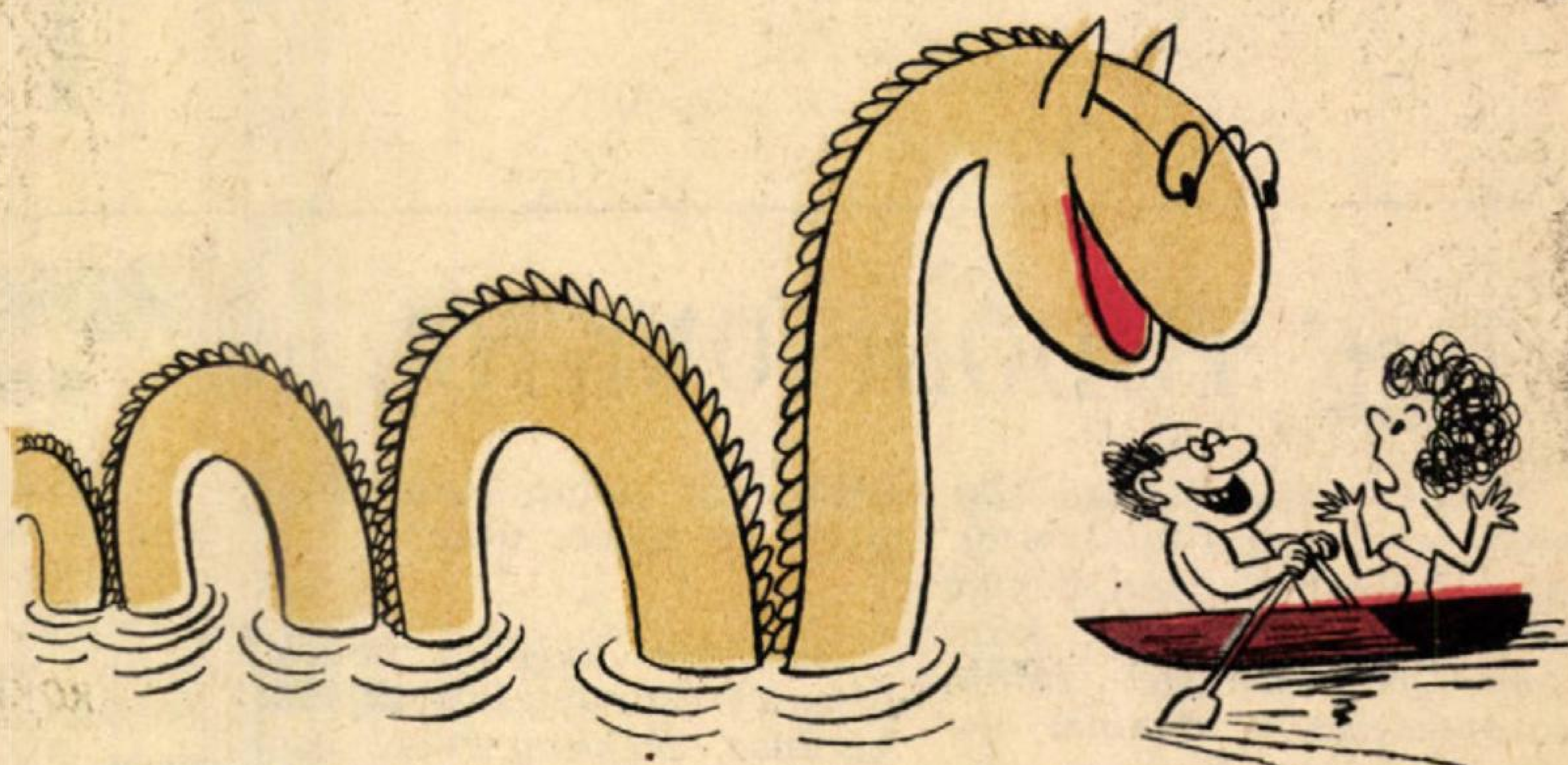
G. Sz.

KALANDOK A DUNÁN

Pusztai Pál rajzai

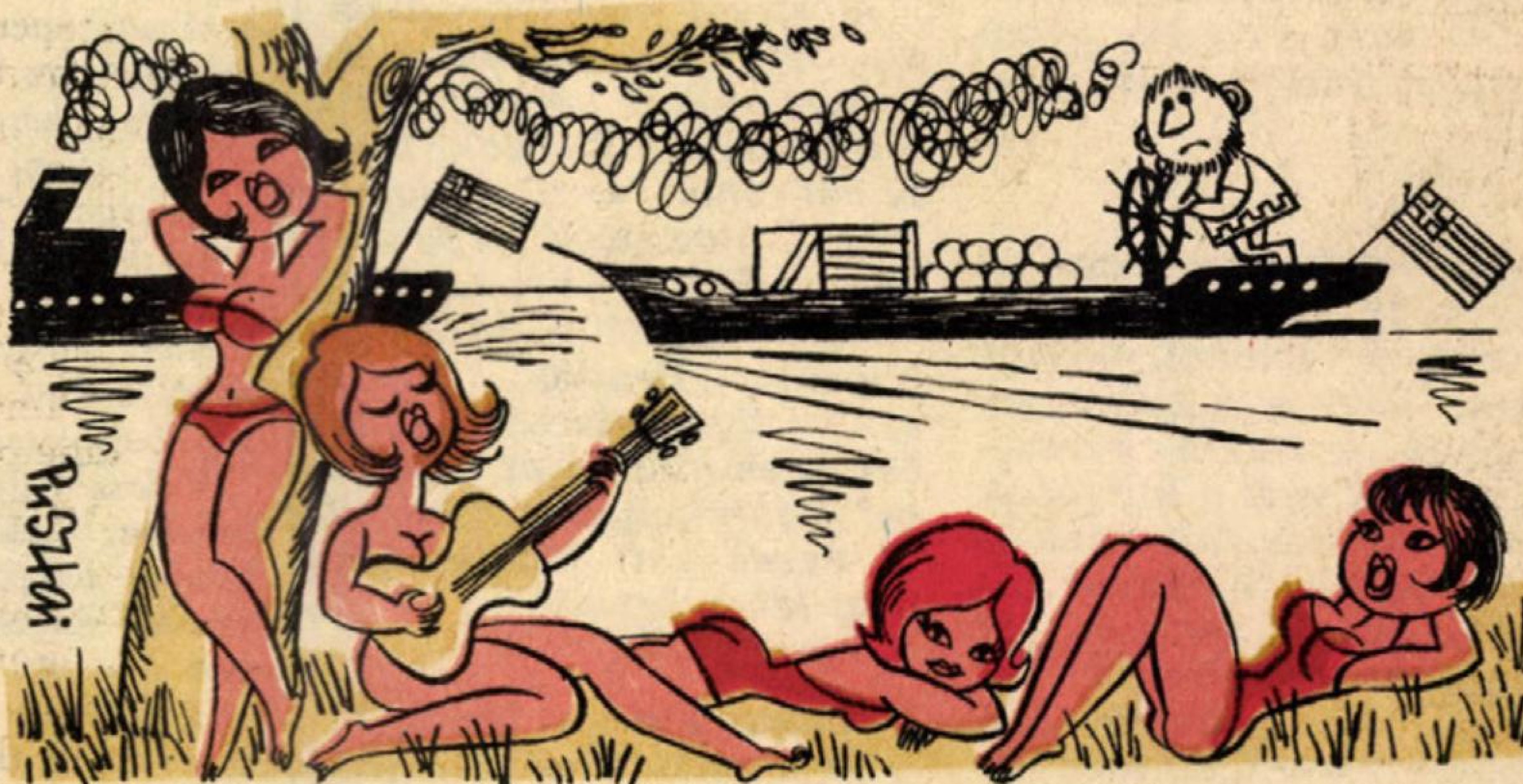
POTYAUTAS

– Ez a margitszigeti szállodaépítés tengeri kígyója. Teljesen veszélytelen...

MAI ODÜSSZEUSZ ÉS A SZIRÉNEK

Későnjövő

Kánikulában

– Azt tetszett telefonálni, hogy úszik a lakás, gondoltuk, fürdünk egyet!

HOGYAN KELETKEZIK A DIVAT?

Szegő Gizi rajzai

Op-Art

Rövid szoknya

Pesti TUDÓSÍTÓNKTÓL

Minden napra jut egy-egy nagy jelentőségű találmány. Az „Umschau" című német természettudományi közlöny „Napmeleggel fűtött úszómedencék" címmel arról számol be, hogy a napenergiát uszodák fűtésére is fel lehet használni. Minden találmány serkentőleg hat az ember leleményességére, s máris elhatároztam, hogy rövidesen benyújtom találmányomat a szabadalmi hivatalba ezen a címen: „Napmeleggel fűtött strandfürdők."

*

A „Műszaki Élet" arról ad hírt, hogy nyugaton „urániumkrach" tombol, ami azt jelenti, hogy a raktárakban rengeteg uránium porosodik, s nem kell a kutyának sem. Unottan ásítoznak a tétlenségre kárhoztatott neutronok, pedig szívesen hasítanának atommagot, ha lehetne. Az uránium ára alaposan leesett, de még így is alig lehet belőle eladni. Az atomerőművek a reméltnél kevesebb urániumot használnak fel, s talán már tervbe vették a brazil kávé mintájára sok száz atombomba tengerbe dobását, hogy a meglevő atombombák értékét biztosítsák.

Úgy látszik, ilyesmire is el lehetünk készülve a hírneves-nevezetes atomkorszakban, s talán nincs messze az az idő, amikor az eladhatatlan űrhajókat potom áron hajítják az ember után.

*

Bizonyos külföldi nevek helyes írása, úgy látszik, idő kérdése. Néhány évvel ezelőtt még Franz Kafka nevét írták időnként két „f"-fel sajtószerte, amíg általánossá nem vált az a felismerés, hogy a prágai géniusz nem volt rokona Kaffka Margitnak.

Most egy kevésbé klasszikus területen dühöng a bizonytalanság. Azok, akik „Beatlesek"-ről írnak, megfeledkeznek arról, hogy a híres liverpooli együttes négy „Beatle"-ből áll, ők négyen együtt a Beatle-ek, angolul: „Beatles". Beatlesek — ilyen nincs. Hogy lehet ilyen hibákat elkövetni? Írjuk helyesen a külföldi neveket! Eztetet csak meg lehet érteni!

*

Semmi sem tart örökké!

Ez a mély filozófiai igazság jutott eszembe, amikor egyik barátom amiatt panaszkodott, hogy nemrég költözött be vadonatúj öröklakásába, s már hull a vakolat. Igyekeztem megmagyarázni az illetőnek, hogy az örökkévalóság fogalma nem azonos az öröklakáséval, másrészt a vakolatból semmi sem vész el, még akkor sem, ha kisöpri. Nem nyugodott meg, ami azt bizonyítja, hogy az emberek hajlamosabbak a bosszankodásra, mint a bölcselkedésre.

*

A nyár a szabad természet, a friss levegő korszaka. Helyes, hogy az emberek kinyitják az ablakot. De sajnos, ugyanakkor a rádiót is...

f. l.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖNKISZOLGÁLÁS — MAGYAR MÓDRA

A Krisztina körúton dolgozó barátom jobbára a közeli Naphegy önkiszolgáló büfében költi el ebédjét. Általában a helyiség néhány terített asztala mellé „önkiszolgálja" magát. Vihetné ugyan tálcácskáját a termecske másik felében levő pultokhoz is, ahol arccal a fal felé fordulva (a kezeket nem kell feltenni) ehetne, valami bárszékhez hasonló alkalmatosságon, de ő jobban szereti az asztalt a pultnál. Igen ám, de legutóbb, amidőn a tálcát ismét a terített asztalra helyezte, ott termett egy pincérnő. (Első kérdés: minek felszolgálót tartani egy önkiszolgáló „egységben"?), és el akarta zavarni onnan. Barátom nem ment. A vita során a pincérnő szónoki kérdést tett fel: „Mit gondol, én abból a hatszáz forint fizetésből fogok megélni, amit itt kapok?"

Válasz helyett megérkezett a barátom barátja. Közölte, hogy néhány nappal korábban őt is hasonló inzultus érte, ám nem volt rest írni a Belkereskedelmi Minisztérium vendéglátó illetékesének, és íme – lobogtatta az illatos levélkét – itt a válasz! Amely szerint neki, a vendégnek, bizony joga van továbbra is az asztal mellett ennie az önkiszolgáló Naphegy büfében, ha a pulthoz nincs kedve.

Rögvest előkerült az üzletvezetőnő, úgyszintén illatos levélkét lengetve kezében, ugyanannak a minisztériumnak ugyanattól az illetékesétől –, miszerint a Naphegy önkiszolgáló büfé terített asztalai csak az ülve fogyasztás céljait szolgálhatják! Második kérdés: Miért ír ugyanaz az illetékes ugyanabban a kérdésben két különböző levelet, mindkét félnek igazat adva?)

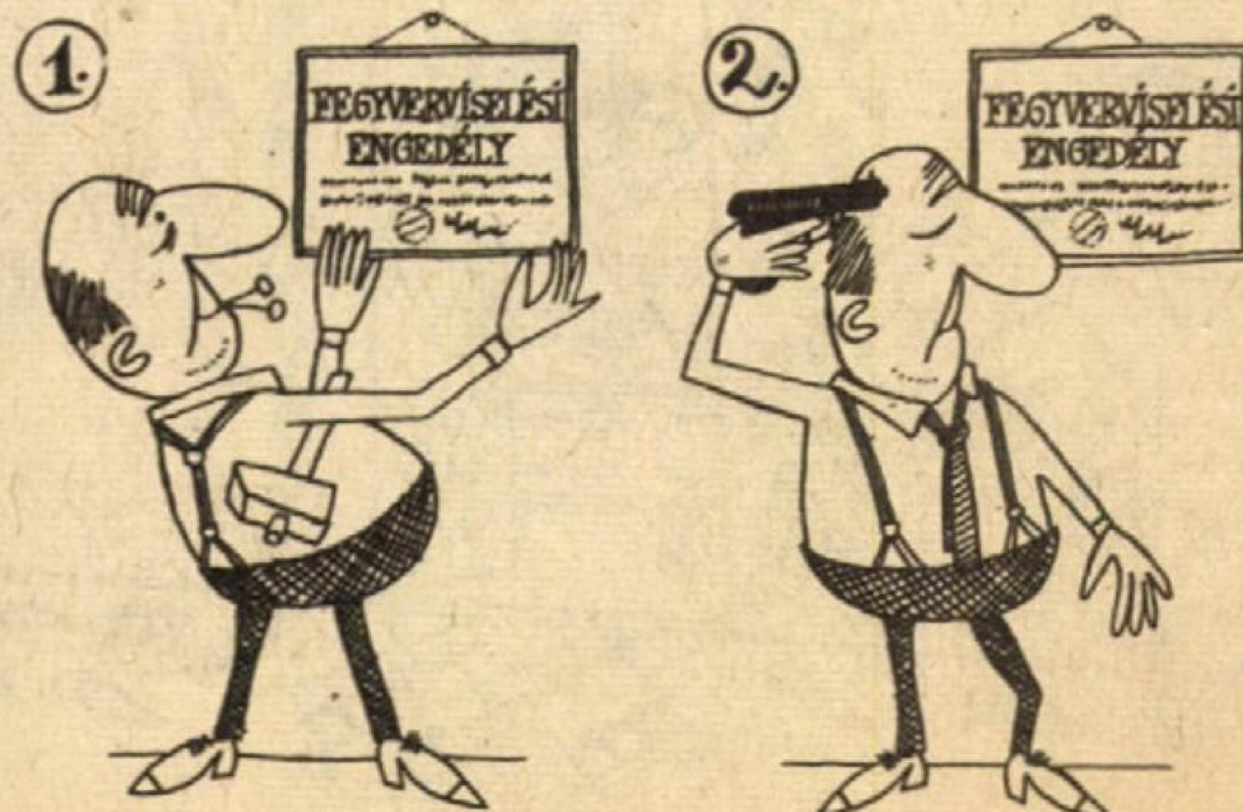
Barátom és a barátom barátja ezek után nem távozott az asztal mellől, mert ők a nekik szóló levelet tartották érvényesnek, nem beszélve arról a naiv elképzelésükről, hogy egy kicsinyre méretezett, de önkiszolgálónak nevezett vendéglátó helyiségben ott önkiszolgálja magát a vendég, ahol jólesik neki.

S még maliciózusan megjegyezték: „Hiszen most nyílt meg a szomszédban a konkurrencia, a Zöldfa vendéglátó kombinát, amelynek önkiszolgáló bisztrója is van! Most tetszik vegzálni a vendégeket? Majd szépen átszoknak a Zöldfába!"

Amire az üzletvezetőnő azt felelte, hogy hála istennek, legalább nem lesz itt akkora rumli!

S ebből adódik a harmadik kérdés, miszerint: ki meri ezek után állítani, hogy vendéglátóiparunk vezetőit a túlzott üzleties szellem ragadja magával?

Barabás Tamás

A földalatti vasúton mentem
És ott ült velem szemben
Egy fiú, meg egy leány.
Az egyiknek leomló, dús haja
Ott lengett a fülén, a nyakán.
A másik haj hullámzott fölfelé –
Így robogtunk az Oktogon felé.
A lábszárakon: fehér nadrág.
Bokáikon: egyforma
piros-kockás harisnyák
Cipőiknek egyforma orra volt
Csuklóikon egyforma óra volt,
Ajkuk legörbült félig, míg a
szemük fölfelé ível
Amikor csókolóztak,
Még pedig teljes szívvel . . .
Előbb kiszálltak mint én
És így maradt örök talány,
Hogy: melyik volt a fiú,
És melyik volt a lány!

Farkas Imre

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mire kiváncsiak?

Semmire se, mert mindenről pontosan értesülök a hazai lapokból.

D. F.

Arra, hogy megnyeri-e a Koreai NDK a labdarúgó VB-t, vagy pedig meglepetés lesz.

F. L.

Hogy mi lesz a közelmúltban?

F. Gy.

Forintért látható sztriptízre.

(f—p)

A jövő heti lottószámokra volnék kíváncsi. De nagyon.

G. Sz.

Arra vagyok kíváncsi, hogy csakugyan hamar megöregszik-e, aki kíváncsi?

M. Gy.

Arra, hogy miből vettek a szomszéd Kovácsék új rekamiét?

P. L.

Hogy min fogunk izgulni a világbajnokság befejezése után?

S. A.

Hogy miből fogom befizetni a telefonszámlámat?

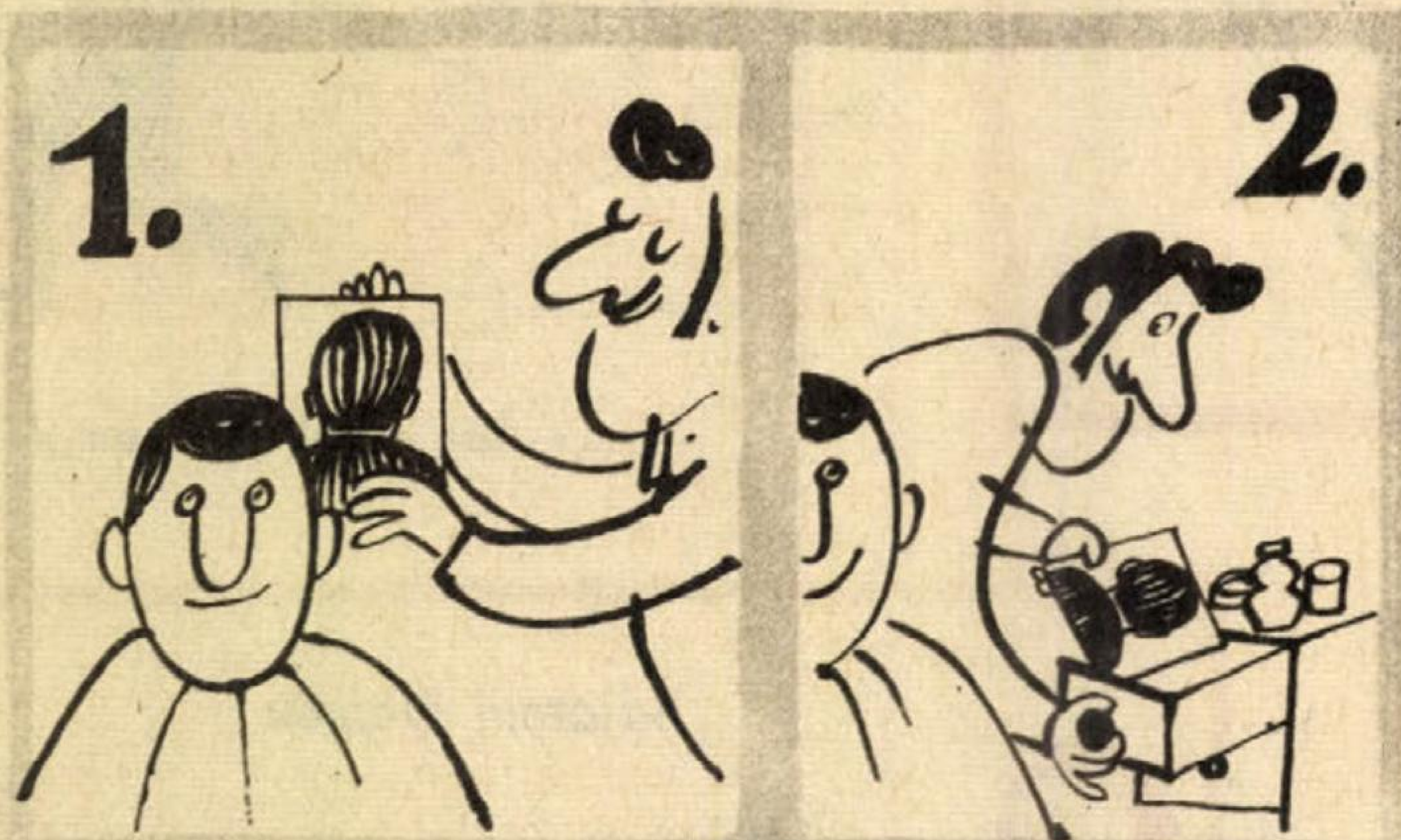
S. P.

Mindenre kíváncsi vagyok, ami nem tartozik rám.

(t.)

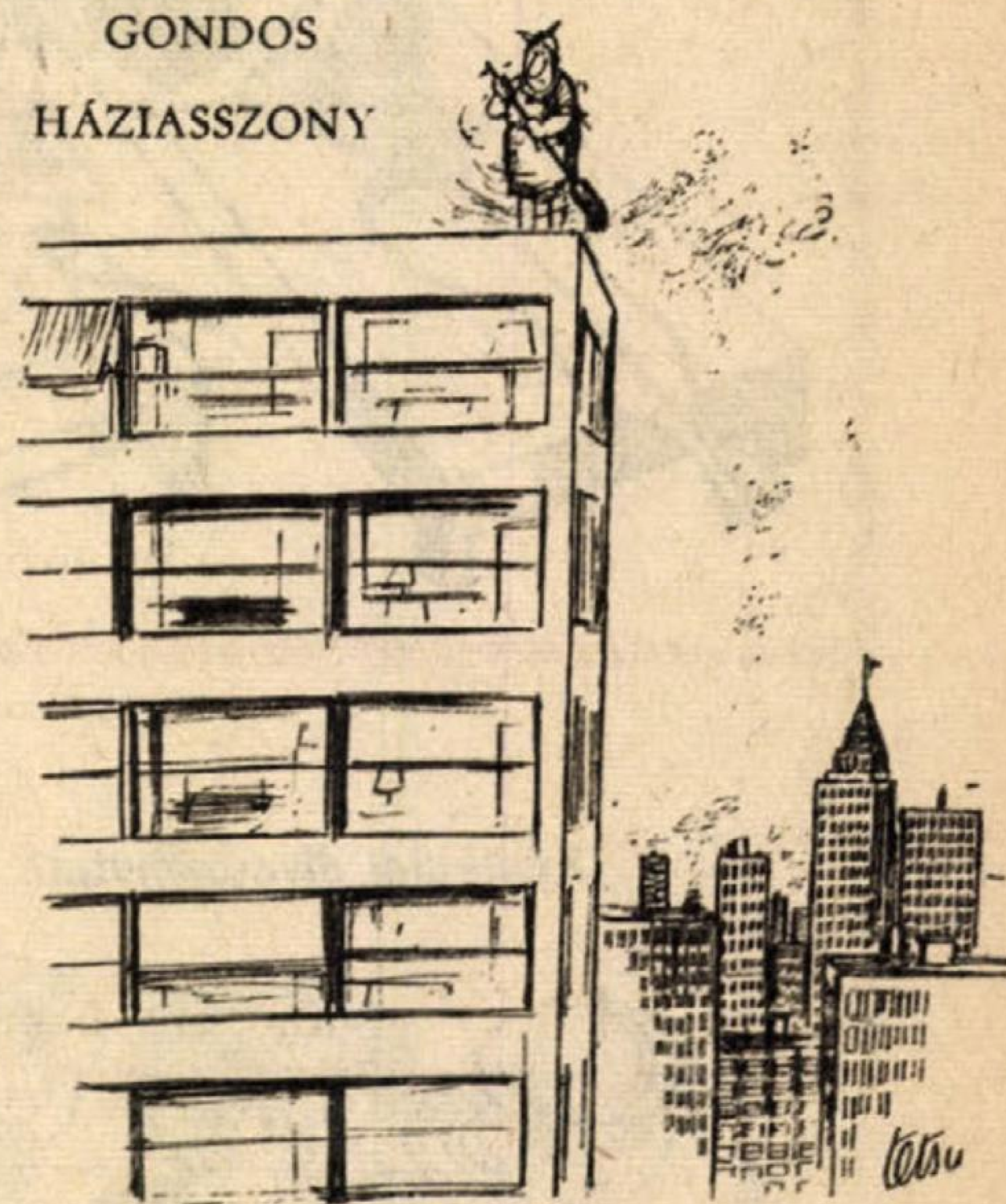
IMPORT HUMOR

A RAVASZ BORBÉLY

(„Dikobraz", Prága)

GONDOS HÁZIASSZONY

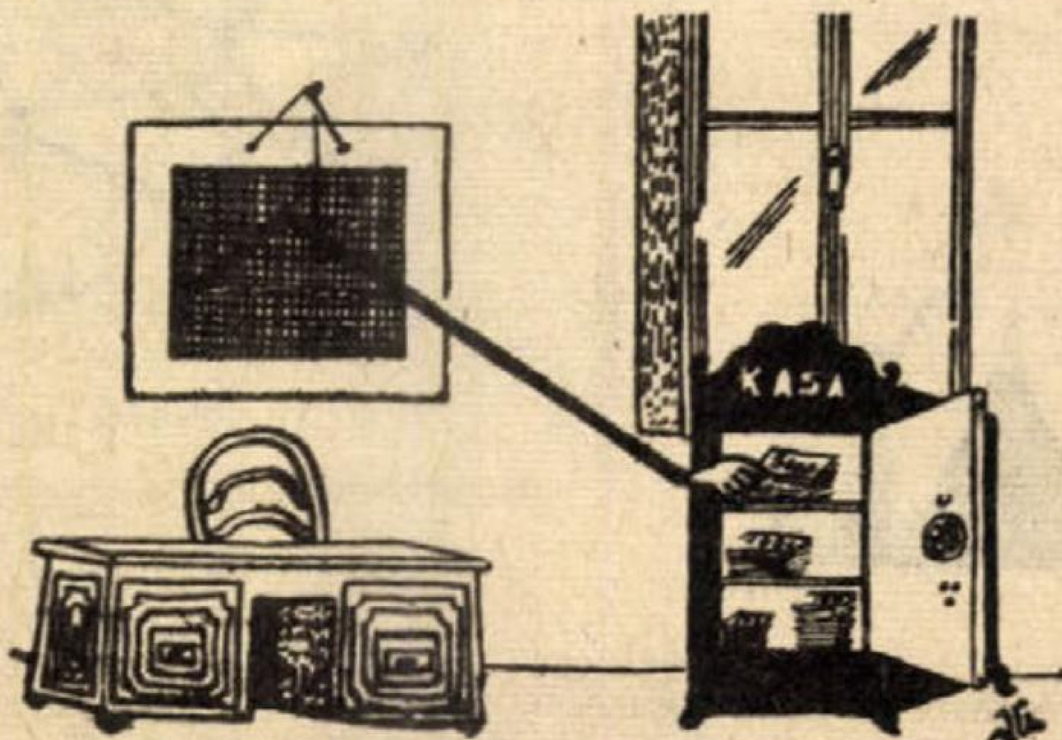
(„Le Rire", Párizs)

MEGLEPŐ ÁRNYÉK

(„Jezs", Belgrád)

RÁFIZETÉSES VÁLLALAT

(„Rohács", Pozsony)

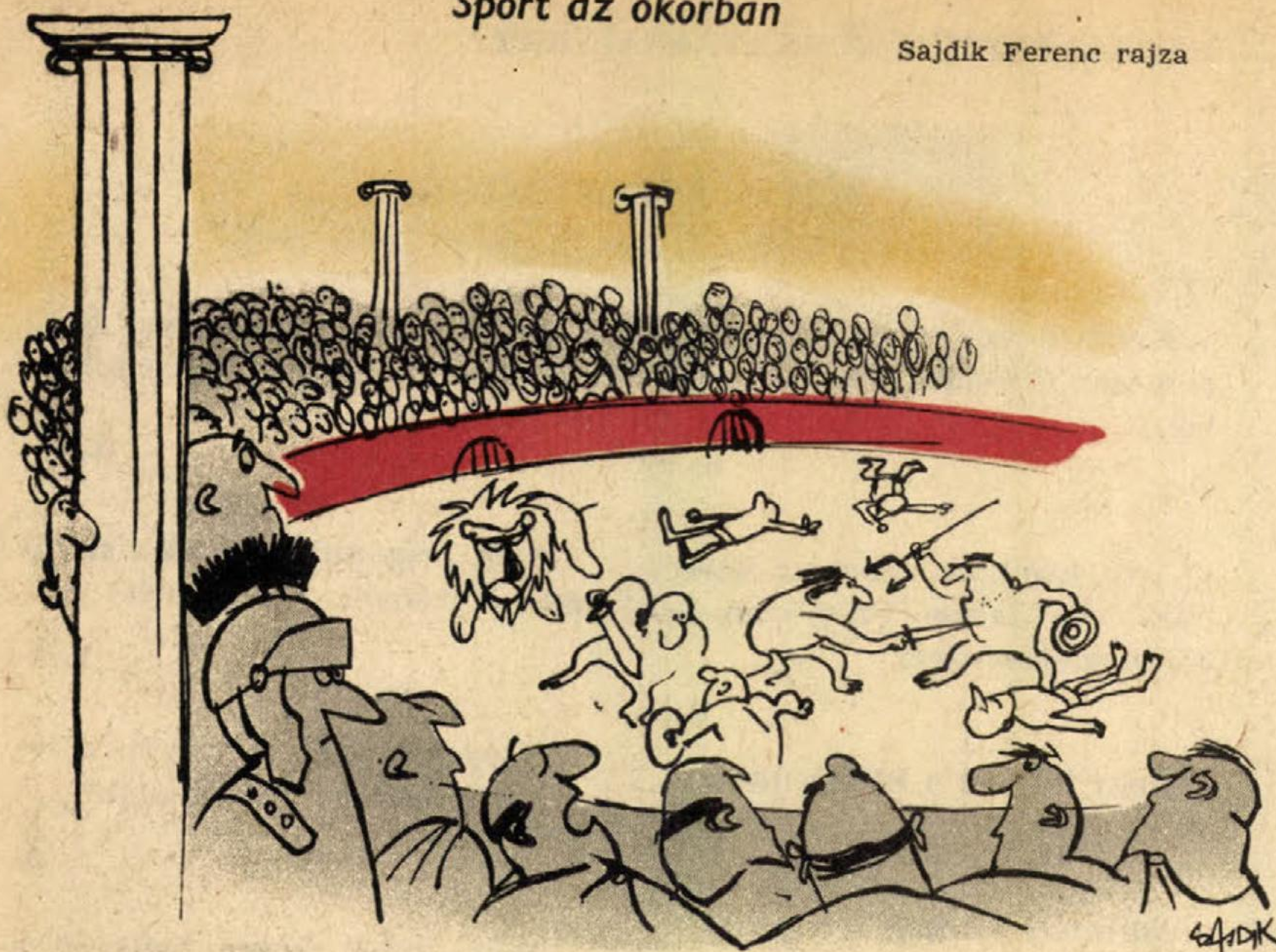
CAMPING

(„Sztrsel", Szófia)

Sport az ókorban

Sajdik Ferenc rajza

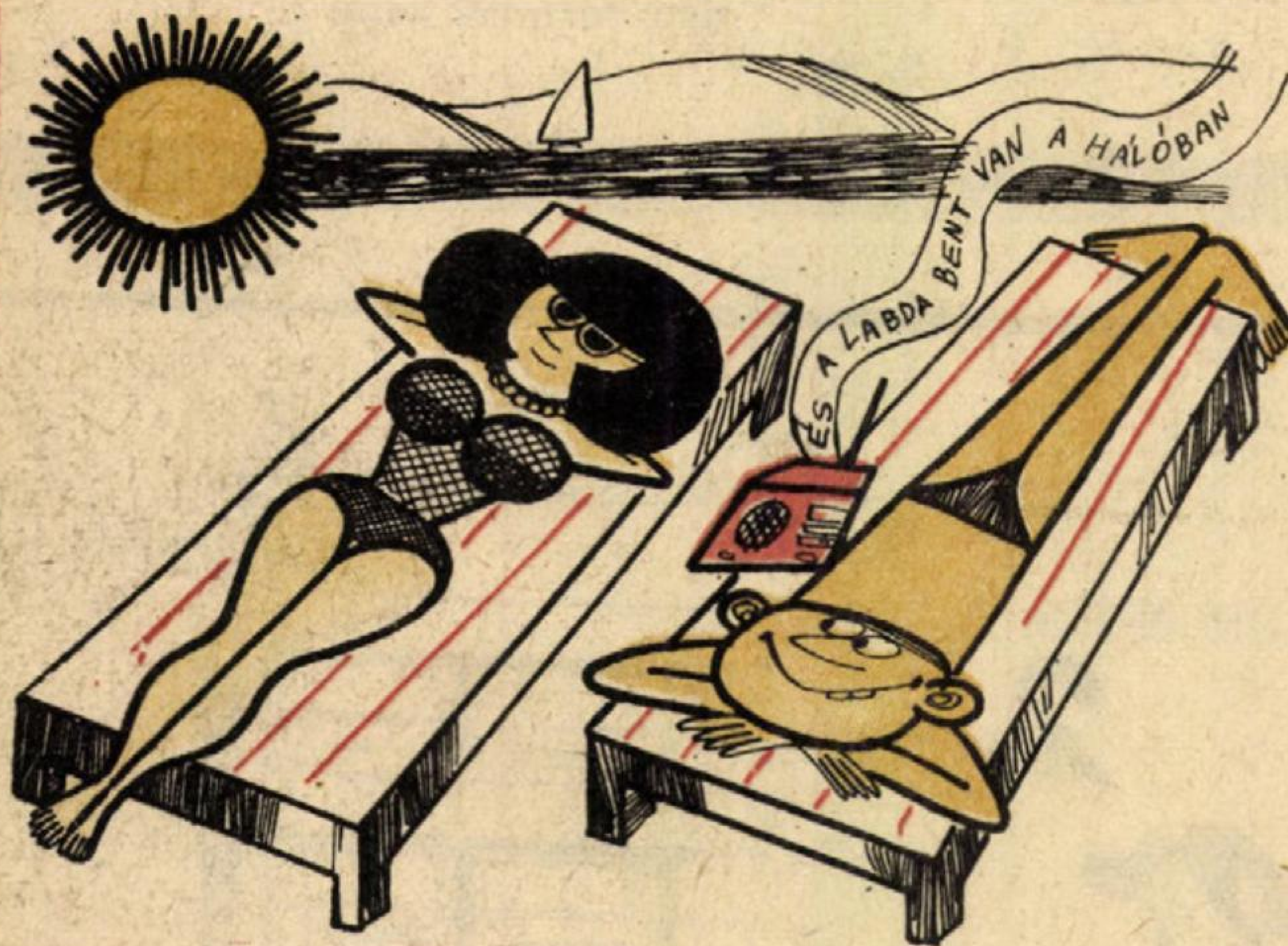
– Elég gyenge ma a mérkőzés . . .

Figyelmeztető tábla

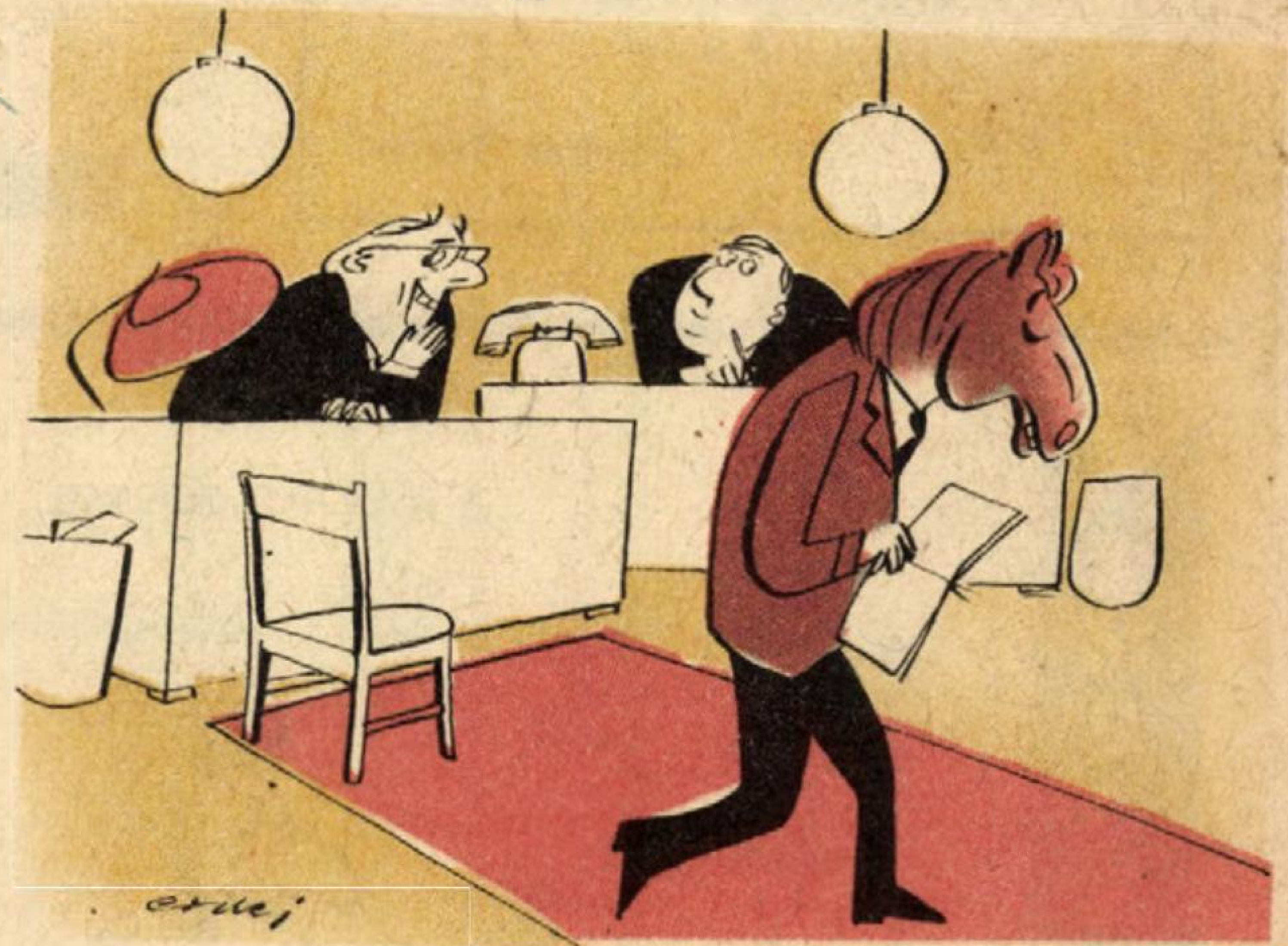

– Még egy cent rumot megiszunk, aztán megyünk haza . . .

Strandon

Egy hivatalban

– Ezt sikerült lóvá tennem . . .

Kánikulai divatbemutató

Balatoni örömök

Nézd, apu milyen szép kagylót talált!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1593 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504